

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

ທິດທາງແຜນການພັດທະນາກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້
ຮອດປີ 2020-2010 ແລະ ແຜນການ 5 ປີ ຄັ້ງທີ V (2001-2005)

I. ການຕີລາຄາສະພາວະຄວາມເປັນຈິງການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຂອງ
ສປປ ລາວ ມາຮອດປັດຈຸບັນ

1. ສະພາບລວມ:

ຕະຫຼອດໄລຍະຊຸມປີທີ່ຜ່ານມາ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຊ່ວງໄລຍະການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕາມມະຕິຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄັ້ງທີ VI ກໍຄືແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ຄັ້ງທີ IV (1996-2000), ຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໄດ້ຫັນເປັນແຜນງານ, ໂຄງການ ແລະ ແຜນລະອຽດຂອງຕົນ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ໄດ້ຍັງຍືນໃຫ້ເຫັນວ່າ ແນວທາງແຜນນະໂຍບາຍຂອງພັກແມ່ນຖືກຕ້ອງ ຈຶ່ງພາໃຫ້ມີຜົນສຳເລັດເປັນກ້າວໜຶ່ງ. ອັນພື້ນເດັ່ນແມ່ນສາມາດ ສ້າງໄດ້ປະຖົມປັດໄຈທີ່ສຳຄັນຫຼາຍດ້ານ ໂດຍສະເພາະໂຄງລ່າງພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກ ກໍຄືກຳລັງການຜະລິດໄດ້ຮັບການປັບປຸງດີຂຶ້ນ, ເຮັດໃຫ້ການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມີການຂະຫຍາຍຕົວໃນຈັງຫວະ 4 ຫາ 5% ຕໍ່ປີ ຊຶ່ງກວມເອົາ 51% (ປີ 2000) ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນສັງຄົມ. ອັນພື້ນເດັ່ນ ແມ່ນສາມາດຜະລິດເຂົ້າໄດ້ 2,2 ລ້ານໂຕນ ຖ້າສະເລ່ຍໃສ່ຫົວຄົນແລ້ວກຸ່ມກິນໃນທົ່ວປະເທດ ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າກໍມີທ່າຂະຫຍາຍຕົວ ໂດຍສະເພາະ ການລ້ຽງສັດແບບ ອຸດສາຫະກຳໃນເຂດອ້ອມແອ້ມ ຕົວເມືອງ, ການປູກພືດ ແລະ ປຸງແຕ່ງຜົນຜະລິດກະສິກຳ ສະໜອງໃຫ້ພາຍໃນ ແລະ ສົ່ງອອກຂາຍຕ່າງປະເທດກໍມີການຂະຫຍາຍຕົວດີສົມຄວນ ເຮັດໃຫ້ການດຳລົງຊີວິດຂອງປະຊາຊົນໃນຕົວເມືອງ ແລະ ຊົນນະບົດມີຄວາມສະຫງົບດີ. ວຽກງານຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ໄດ້ນຳໃຊ້ມາດຕະການ ມອບດິນ-ມອບປ່າ ເປັນມາດຕະການຕົ້ນຕໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນທີ່ຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ເລື່ອນລອຍມີອາຊີບຄົງທີ່ ດ້ວຍການຫັນໄປສູ່ປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ, ລ້ຽງປາ ແລະ ອື່ນໆ ເຮັດໃຫ້ເນື້ອທີ່ໄຮ່ຫຼຸດລົງ 2,6% ຕໍ່ປີ ແລະ ມີບາງແຂວງ ກໍສາມາດລົບລ້າງໄດ້ແລ້ວ. ວຽກງານຊົນລະປະທານ ກໍສາມາດຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງກະໂດດຂຶ້ນ, ເນື້ອທີ່ນ້ຳແຊງ ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 26.500 ເຮັກຕາ ໃນປີ 1995 ມາເປັນ 91.000 ເຮັກຕາ ໃນປີ 2000 ອັນໄດ້ສ້າງວຽກເຮັດງານທຳໃຫ້ຊາວກະສິກອນໃນລະດູ

ແລ້ງ ແລະ ສ້າງຄວາມໝັ້ນໜັງ ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດສະບຽງອາຫານ ກໍຄືການຜະລິດສິນຄ້າ. ການ ຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ແລະ ການສົ່ງເສີມກໍສາມາດ ຄົ້ນຄວ້າໄດ້ແນວພັນໃໝ່ ທີ່ແທດເໝາະກັບສະ ພາບດິນ, ອາກາດຂອງປະເທດເຮົາ ທັງເປັນທີ່ນິຍົມຂອງຊາວກະສິກອນ ເປັນຕົ້ນ ເຂົ້າພັນປັບປຸງ ແລະ ການເຮັດກະເສດສຸມໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວພໍສົມຄວນ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນພວກເຮົາຍັງ ສ້າງໄດ້ບຸກ ຄະລາກອນທີ່ມີລະດັບຄວາມຮູ້ອັນແນ່ນອນ, ໄດ້ມີການປັບປຸງກົງຈັກການຈັດຕັ້ງ ແລະ ສົ່ງພະນັກ ງານລົງທ້ອງຖິ່ນເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຮາກຖານ ການຜະລິດຢ່າງເປັນປະຈຳ. ຈາກຜົນສຳເລັດດັ່ງກ່າວ ຂ້າງເທິງນັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການພັດທະນາຂະແໜງການຜະລິດກະສິກຳ ກ້າວໜ້າຂຶ້ນຢູ່ໃນທ່ວງທ່າ ອັນໃໝ່.

ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ຂະບວນການດັ່ງກ່າວ ກໍຍັງບໍ່ທັນຂະຫຍາຍຕົວໄດ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ແລະ ສະໜ້າສະເໝີໃນທົ່ວປະເທດ, ຊາວກະສິກອນ ສ່ວນໃຫຍ່ ໃນເຂດຊົນນະບົດພູດອຍ ທີ່ຫ່າງໄກ ສອກຫຼີກ ບ່ອນບໍ່ມີເສັ້ນທາງໄປເຖິງ ຍັງຫາມາຫາກິນຕາມທຳມະຊາດຕົກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ທຸກຍາກ ຫຼ້າຫຼັງ ແລະ ເປັນສິ່ງທ້າທາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ການພັດທະນາໃນຕໍ່ໜ້າ.

ເພື່ອຜັນຂະຫຍາຍທິດທາງ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດ ໃຫ້ປະສົບຜົນສຳ ເລັດຕາມຈຸດປະສົງ ແລະ ຄາດໝາຍລວມທີ່ ມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຄັ້ງທີ VII ຂອງພັກ ກຳນົດໄວ້ ແລະ ພ້ອມນີ້ກໍເພື່ອເປັນການເສີມຂະຫຍາຍ ບົດຮຽນ ແລະ ການແກ້ໄຂ ຈຸດອ່ອນ ແລະ ຂໍ້ຄົງຄ້າງ ຕ່າງໆໃນຊຸມປີຜ່ານມາ ພວກເຮົາ ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງເພື່ອຜັນຂະຫຍາຍ ແນວທາງນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວ ມາເປັນແຜນການອັນລະອຽດຂອງຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃນຊຸມປີຕໍ່ໜ້າ ໃຫ້ແທດເໝາະກັບເງື່ອນໄຂ ຄວາມອາດສາມາດຕົວຈິງພວກເຮົາ.

2. ສະພາບຈຸດພິເສດ, ທ່າແຮງ, ຂໍ້ຂາດຕົກບົກຜ່ອງ ແລະ ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້ ຈາກ ການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຂອງ ສປປ ລາວ

2.1. ຈຸດພິເສດ ແລະ ທ່າແຮງ

ພວກເຮົາມີແນວທາງອັນຖືກຕ້ອງພາຍໃຕ້ການນຳພາທີ່ສະຫຼາດສ່ອງໃສຂອງພັກປະຊາ ຊົນປະຕິວັດລາວ ແລະ ພວກເຮົາກໍສາມາດຜັນຂະຫຍາຍເປັນແຜນງານ ແລະ ໂຄງການລະ ອງດ ຈຶ່ງຍາດ ໄດ້ຜົນສຳເລັດແຕ່ລະດ້ານເປັນກ້າວໆມາ.

ທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນທາງດ້ານທຳມະຊາດ ໂດຍສະເພາະ ຊັບພະຍາກອນ ດິນ, ນ້ຳ, ປ່າໄມ້ ແລະ ພູມອາກາດ ຍັງມີຄວາມອຸດົມຮັ່ງມີ, ຍັງມີເງື່ອນໄຂສະດວກໃນການນຳໃຊ້ເຂົ້າໃສ່ການ ພັດທະນາກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.

ພວກເຮົາມີບົດຮຽນ ໃນການຈັດຕັ້ງການຜະລິດຕົວຈິງ, ມີພື້ນຖານວັດຖຸ-ເຕັກນິກຮອງ ຮັບ ບວກໃສ່ກັບຄວາມ ຮູບຈ້າງຫ້າວຫັນຂອງພະນັກງານ, ການນຳ, ອຳນາດການປົກຄອງ ທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ໃນທົ່ວປະເທດ ແລະ ຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນ ພວກເຮົາຍັງໄດ້ຮັບ ການສະໜັບ ສະໜູນ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຈາກປະ ເທດເພື່ອນມິດ ແລະ ສາກົນດີພໍສົມຄວນ.

2.2. ຂໍ້ຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ສິ່ງກົດໜ່ວງການຜະລິດ.

ຖ້າພວກເຮົາວິໄຈຕີລາຄາ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງແລ້ວຈະເຫັນໄດ້ວ່າ ການຜະລິດກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ຍັງ ບໍ່ທັນຂະຫຍາຍຕົວ ຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງດີເທົ່າທີ່ຄວນສືບເນື່ອງມາຈາກ ວິກິດການດ້ານ ເສດຖະກິດ ພາຍໃນຂົງເຂດ ແລະ ກົນໄກເສດຖະກິດ ກໍຄືບັນດານະໂຍບາຍ ແລະ ການຈັດ ຕັ້ງປະຕິບັດຕໍ່ການຜະລິດກະສິກໍາ ຍັງມີຫຼາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ທັນແທດເໝາະ ແລະ ຄົບຊຸດ, ຜະລິດ ຕະພາບການຜະລິດກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ຍັງບໍ່ທັນສູງ, ພື້ນຖານໂຄງລ່າງດ້ານການຄົ້ນ ຄວ້າ-ທົດລອງ ກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ຍັງບໍ່ທັນໜັກແໜ້ນ, ບໍ່ທັນເປັນລະບົບ ຄົບຊຸດ ແລະ ບໍ່ ທັນຕອບສະໜອງໄດ້ຢ່າງພຽງພໍກັບຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ຂອງສັງຄົມ. ພວກເຮົາບໍ່ທັນ ສ້າງໄດ້ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດ ກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ຕິດພັນກັບອຸດສາຫະກຳປຸງ ແຕ່ງແລະການບໍລິການ, ລະບົບການຈັດຕັ້ງ ບໍລິການຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ເຮັດການ ຜະລິດເປັນສິນ ຄ້າຍັງບໍ່ ທັນເຮັດໄດ້ດີ (ຂອດສະໜອງຂາເຂົ້າກະສິກໍາ, ຄ່າປະກັນລາຄາ, ການເກັບຊື້ບໍລິການ ສິນເຊື້ອ, ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ, ການຕະຫຼາດ...) ແລະ ຍັງຂາດການປະສານງານຢ່າງເປັນລະ ບົບ ຄົບຊຸດເພື່ອຈັດຕັ້ງບາງ ແຜນງານບຸລິມະສິດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນແຜນງານຢຸດຕິຖາງປ່າ ເຮັດໄຮ່ ແລະ ຈັດສັນອາຊີບຄົງທີ່. ອີກດ້ານນຶ່ງ ພວກເຮົາຍັງຂາດ ນັກວິຊາການເພື່ອລົງຂົນ ຂວາຍຝຶກອົບຮົມ, ສົ່ງເສີມ, ຈັດຕັ້ງຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຮູ້ນຳພາເຮັດຕົວຈິງ.

2.3. ບົດຮຽນທີ່ຖອດຖອນໄດ້.

ການເຊື່ອມຊຶມກຳແໜ້ນແນວທາງ ການຊື້ນຳນະໂຍບາຍ ນຳພາຂອງການນຳ ກໍຄືອຳ ນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການ ລົງຕິດແທດກັບຮາກຖານການຜະລິດກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ຂອງພະນັກງານເປັນຂອດຕັດສິນ ຜົນສຳເລັດ ຂອງວຽກງານ.

ການກ້າຕັດສິນໃຈລົງທຶນຂອງລັດເຂົ້າໃນການກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ເຊັ່ນ: ຂົນລະປະ ທານ, ໄຟຟ້າ, ເສັ້ນທາງ ແລະ ໂຄງລ່າງສະໜັບສະໜູນການຜະລິດ ກະສິກໍາ ປ່າໄມ້ ເຊັ່ນ: ມີສູນຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ແລະ ຂະຫຍາຍແນວພັນ ຢູ່ບ່ອນໃດ ເຫັນວ່າຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ຂະບວນການ ຜະລິດແມ່ນມີການຂະຫຍາຍຕົວດີ.

ໂດຍອີງໃສ່ຈຸດພິເສດ ແລະ ເງື່ອນໄຂທີ່ໄດ້ກ່າວມາແລ້ວນັ້ນ ນັ້ນທົດທາງ ແລະ ຄາດ ໝາຍແຜນການ ໃນໄລຍະກາງກໍຄືໄລຍະຍາວແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສ້າງໃຫ້ແທດເໝາະ ແລະ ສອດຄ່ອງກັບແນວທາງປ່ຽນແປງໃໝ່ ແລະ ກັບຍຸກສະໃໝ ຊຶ່ງສາມາດສັງລວມໄດ້ດັ່ງນີ້:

II. ທິດທາງ ແລະ ຄາດໝາຍແຜນການ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໄລຍະປີ 2001 ຫາ 2005 ແລະ ທິດທາງແຜນການ ຮອດປີ 2010 ຫາປີ 2020

ອີງໃສ່ທິດຊີ້ນຳຂອງຂັ້ນເທິງ ກໍລິມະຕິຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ VII ຂອງພັກ ແລະ ບົດຮຽນຈາກການຕີລາຄາການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ (1996-2000) ຜ່ານມາ, ອີງໃສ່ທ່າແຮງບົ່ມຊ້ອນທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ບົດຮຽນການຂະຫຍາຍເສດຖະກິດຕາມກົນໄກຕະຫຼາດ ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພັກ ແລະ ການດັດສົມຄຸ້ມຄອງຂອງລັດໃນຊຸມປີຜ່ານມາ, ດັ່ງນັ້ນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການພັດທະນາກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມີຄວາມຊັດເຈນທັງໃນໄລຍະສະເພາະໜ້າ ແລະ ຍາວນານ ຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດຈຸດປະສົງ, ເປົ້າໝາຍ, ແລະ ຄາດໝາຍສູ່ຊົນລວມໄວ້ຄັ້ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ຈຸດປະສົງຂອງແຜນການຮອດປີ 2020:

ສູ່ຊົນເຮັດໃຫ້ການຜະລິດດ້ານກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມີຄວາມໝັ້ນທົ່ງ, ມີສະຖຽນລະພາບ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໄປຄຽງຄູ່ກັບການປົກປັກຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມ, ສາມາດຮັບປະກັນ ແລະ ຕອບສະໜອງສະບຽງອາຫານໃຫ້ແກ່ສັງຄົມໄດ້ຢ່າງໜັກແໜ້ນ ແລະ ມີວັດຖຸດິບພຽງພໍສະ ໜອງໃຫ້ແກ່ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ມີຜະລິດຕະພັນສິນຄ້າເພື່ອສົ່ງອອກ ນັບມື້ເພີ່ມຂຶ້ນ. ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃນແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ ບໍ່ວ່າຢູ່ຊົນນະບົດກໍຄືເຂດຕົວເມືອງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດມີສະບຽງອາຫານກຸ້ມກິນ, ມີສ່ວນແຮໄວ້ ແລະ ມີສ່ວນໄດ້ຂາຍເປັນສິນຄ້າ. ພ້ອມນີ້ຍັງມີລາຍໄດ້ທີ່ສາມາດຕອບສະໜອງກັບຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ຈິດໃຈທີ່ຈຳເປັນພື້ນຖານໃນການດຳລົງຊີວິດ, ປະກອບສ່ວນເຮັດໃຫ້ປະເທດຊາດຫຼຸດຟຸ້ນອອກຈາກຄວາມດ້ອຍພັດທະນາ.

ອອກແຮງປັບປຸງເຮັດໃຫ້ລະບົບການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໃຫ້ກາຍເປັນການຜະລິດເປັນ ສິນຄ້າ ທີ່ສາມາດແຂ່ງຂັນໄດ້ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.

ກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງດ້ານກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃຫ້ໜັກແໜ້ນເຂັ້ມແຂງ ກາຍເປັນກະສິກຳອຸດສາຫະກຳ ໂດຍນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ທັນສະໄໝ ແລະ ກ້າວໜ້າເຂົ້າໃນການຜະລິດໃຫ້ ໄກ້ຄຽງກັບປະເທດອ້ອມຂ້າງ.

2. ຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍທີ່ຈະປະຕິບັດຮອດປີ 2020:

ແຕ່ນີ້ ຫາປີ 2020 ເຮັດໃຫ້ ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ລວມທັງການປຸງແຕ່ງ ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຕໍ່າ 4-5% ຕໍ່ປີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໂຄງປະກອບເສດຖະກິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້-ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການບໍລິການຂະຫຍາຍຕົວ ໃນນັ້ນ ພູດຂອງຂະແໜງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ກວມອັດຕາສ່ວນຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ ໃນແຕ່ລະໄລຍະຄື: ປະມານ 47% ໃນປີ 2005, 43% ໃນປີ 2010 ແລະ 33% ໃນປີ 2020. ພ້ອມທັງກຳນົດຈັງຫວະກ້າວຂຶ້ນຂອງການພັດທະນາຂະແໜງການໃນແຕ່ລະໄລຍະຄື:

- ແຕ່ປີ 2011 ຫາ 2020: ຫັນພື້ນຖານເສດຖະກິດກະສິກໍາ ໄປສູ່ກະສິກໍາ-ອຸດສາຫະກຳທັນສະໄໝ, ຂະຫຍາຍກຸ່ມຜະລິດກະສິກໍາ-ອຸດສາຫະກຳອອກໄປສູ່ຊົນນະບົດ, ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີເຂົ້າສູ່ການຜະລິດໃຫ້ແທດເໝາະກັບສະພາບທ້ອງຖິ່ນ.
- ແຕ່ປີ 2006-2010: ສືບຕໍ່ດຳເນີນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດບັນດາໂຄງການຈຸດສຸມ ພ້ອມທັງລິເລີ່ມຄົ້ນຄວ້າກະກຽມ ສ້າງພື້ນຖານການຜະລິດກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃຫ້ກ້າວໄປສູ່ການປູພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງເທື່ອລະກ້າວ, ສ້າງທຸກເງື່ອນໄຂເພື່ອກະກຽມໃຫ້ແກ່ການຜະລິດກະສິກໍາທັນສະໄໝ, ສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີເຂົ້າສູ່ການຜະລິດ ໃຫ້ແທດເໝາະກັບສະພາບທ້ອງຖິ່ນ, ທັງເປັນການປະກອບສ່ວນເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ.
- ແຕ່ປີ 2001-2005: ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ລຶກປີ 2001-2002 ກວດກາຄືນບັນດາວຽກງານທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນໄລຍະ 5 ປີຜ່ານມາ (1996-2000) ແລະ ສືບຕໍ່ບຸກບັນຈັດຕັ້ງບັນດາຄາດໝາຍແຜນການ 5 ປີ (2001-2005) ໃຫ້ສຳເລັດຕາມຄາດໝາຍທີ່ວາງໄວ້. ພ້ອມທັງກະກຽມ ແລະ ເລີ່ມລົງທຶນກໍ່ສ້າງ ບັນດາໂຄງການຈຸດສຸມທີ່ເປັນພື້ນຖານອັນໜັກແໜ້ນໃຫ້ແກ່ການພັດທະນາກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃນໄລຍະຍາວ, ສູນໃສ່ແກ້ໄຂຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກໃຫ້ໄດ້ກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງ ຂອງຄອບຄົວທຸກຍາກທີ່ມີໃນປະຈຸບັນ ໂດຍແນໃສ່ບັນດາເມືອງທີ່ມີການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າໃນ 5 ແຂວງພາກເໜືອຈຸດສູມຂອງການຢຸດຕິຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າ.

3. ບາງມາດຕະການການຕົ້ນຕໍ:

- 3.1. ຫັນເປັນຊົນລະປະທານ ແລະ ຫັນເປັນກົນຈັກ ແລະ ໄຟຟ້າ ໃຫ້ກວມອັດຕາສ່ວນປະມານ 60-70% ຂອງເນື້ອທີ່ປູກຝັງໃນເຂດທົ່ງພຽງທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ຫຼື 50% ຂອງເນື້ອທີ່ນາປີ ໃນປີ 2010.
- 3.2. ຫັນເປັນເຂດຜະລິດສະເພາະ ແລະ ຕ້ອງມີຈຸດສຸມໃນແຕ່ລະເຂດ, ແຕ່ລະພາກ ນຳໃຊ້ທ່າແຮງ ແລະ ຄວາມອາດສາມາດຂອງເນື້ອທີ່ດິນ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນຕາມຈຸດພິເສດຂອງດິນຟ້າອາກາດ, ພື້ນທີ່ອ່າງໂຕ່ງ, ແຫຼ່ງນ້ຳ ໂດຍການເປີດກວ້າງ ແລະ ຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ໃໝ່ທີ່ເຫັນວ່າເໝາະສົມຂອງເງື່ອນໄຂການຜະລິດສະເພາະ.
- 3.3. ຫັນເປັນກະເສດສຸມເພື່ອຍົກຜະລິດຕະພາບໂດຍນຳໃຊ້ເຄມີ ແລະ ຊີວະ-ເຕັກໂນໂລຊີທາງດ້ານກະສິກໍາ (Bio-technology) ແນໃສ່ເພີ່ມຜະລິດຕະພາບ, ຄຸນນະພາບ ແລະ ມາດຖານຂອງຜົນຜະລິດກະສິກໍາໃຫ້ເປັນສິນຄ້າ.
- 3.4. ພັດທະນາບຸກຄະລາກອນ: ຫັນເອົາພະນັກງານລົງຊ່ວຍເມືອງ ເພື່ອແນໃສ່ສ້າງແຂວງເປັນຫົວໜ່ວຍຍຸດທະສາດ, ເມືອງເປັນຫົວໜ່ວຍແຜນການ-ງົບປະມານ ແລະ ບ້ານເປັນຫົວໜ່ວຍຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ. ໃນນີ້ສຸມໃສ່ການແນະນຳ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອທ້ອງຖິ່ນ ໃນການເກັບກຳ ຂໍ້ມູນ, ການຂຽນໂຄງການ ແລະ ວຽກງານລະອຽດໃນແຕ່ລະເຂດຈຸດສຸມ, ຈັດຕັ້ງຄະນະຮັບຜິດຊອບໂຄງ

ການ, ສ້າງເງື່ອນໄຂອຳນວຍຄວາມສະດວກ, ເຮັດໜ້າທີ່ຊຸກຍູ້ລົງເສີມ, ຕິດຕາມ ແລະກວດກາ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ.

3.5. ຂະຫຍາຍຄອບຄົວຕົວແບບ , ສ້າງອາສາສະມັກສັດຕະວະແພດບ້ານ ແລະ ອາສາສະມັກບ້ານ ດ້ານປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ, ລ້ຽງປາ, ປ່າໄມ້ , ດ້ານຊົນລະປະທານກັບທີ່ ໄປພ້ອມໆກັນກັບ ການຈັດ ຕັ້ງກຸ່ມການຜະລິດ, ການນຳໃຊ້ນ້ຳ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ເພື່ອກຽມຮັບເອົາເຕັກ ນິກໃໝ່, ກຽມຮັບເອົາສິນເຊື້ອ ແລະ ທັງເປັນການຂະຫຍາຍກຳລັງການຜະລິດຂັ້ນຕົ້ມ ແນໃສ່ ຫັນປ່ຽນການຜະລິດແບບທຳມະຊາດ ໄປສູ່ການຜະລິດແບບເປັນຟາມ ຕິດພັນກັບການຕະ ຫຼາດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງ.

ພ້ອມກັນນັ້ນ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຕ້ອງສູ້ຊົນປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ປົກປັກຮັກສາປ່າໄມ້, ແຫຼ່ງນ້ຳ, ຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງລະບົບນິເວດວິທະຍາ ແລະ ຊີວະນາໆພັນອັນມີຄ່າ. ດຳເນີນການຟື້ນຟູ ປ່າແບບທຳມະຊາດ ໄປຄຸ້ມຄອງກັບການປູກໄມ້ໃຫ້ເປັນດົງເປັນປ່າ, ກຳນົດເຂດທົດລອງປູກໄມ້ຊົມໃຊ້ ຕ່າງໆ ເພື່ອທົດແທນການນຳໃຊ້ໄມ້ຈາກປ່າທຳມະຊາດເທື່ອລະກ້າວ, ສູ້ຊົນຍົກລະດັບການປົກຫຸ້ມ ຂອງປ່າໄມ້ ຈາກ 47% ສູງຂຶ້ນໄປສູ່ 60-70% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ ໃນຊຸມປີ 2020. ດັ່ງນັ້ນ ທິດທາງ ແລະ ບັນດາຄາດໝາຍຕົ້ນຕໍ ຂອງແຕ່ລະແຜນງານທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ໃຫ້ບັນລຸ ດັ່ງນີ້:

III. ທິດທາງ ແລະ ຄາດໝາຍຂອງແຜນງານ ໄລຍະ ປີ 2020, ປີ 2010 ແລະ ໄລຍະ ປີ 2001-2005 ໃຫ້ບັນລຸໄດ້ດັ່ງນີ້:

1. ແຜນງານຜະລິດສະບຽງອາຫານ:

1.1. ຈຸດປະສົງ ແລະ ລະດັບຄາດໝາຍ

ການຜະລິດສະບຽງອາຫານ ໃນຕໍ່ໜ້າຕ້ອງຮັບປະກັນຢ່າງໜັກແໜ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສະຫງົບແຫຼ່ງສະບຽງອາຫານແຫ່ງຊາດ, ຕອບສະໜອງໄດ້ຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບຢູ່ໃນທຸກໆສະຖານະການ.

ຄາດໝາຍໃນການສະໜອງສະບຽງອາຫານ ແລະ ພະລັງງານແຕ່ລະໄລຍະມີດັ່ງນີ້:

- (1) ໄລຍະ 2010-2020: ໃຫ້ບັນລຸຄວາມສະຫງົບທາງດ້ານທາດບຳລຸງ; ຮັບປະກັນໂຄງປະກອບອາຫານໃຫ້ເໝາະສົມ ຕາມຫຼັກໄພສະນາການ ແລະ ຮັບປະກັນໄດ້ດ້ານພະລັງງານສະເລ່ຍ 2.600-2.700 kcal/ຄົນ/ມື້.
- (2) ໄລຍະ 2005-2010: ໃຫ້ບັນລຸໄດ້ຄວາມສະຫງົບດ້ານອາຫານ; ສູ້ຊົນໃຫ້ບັນລຸ ສະເລ່ຍຫຼາຍກ່ວາ 500 Kg ສະບຽງອາຫານ; ຮັບປະກັນຄວາມຕ້ອງການບັນດາທັນຍາຫານທີ່ຈຳເປັນອື່ນໆ. ແລະຮັບປະກັນລະດັບພະລັງງານ ສະເລ່ຍ 2400-2500 Kcal/ຄົນ/ມື້.
- (3) ໄລຍະ 2001-2005: ບັນລຸການຄັ້ງປະກັນສະບຽງອາຫານເວົ້າສະເພາະສູ້ຊົນຮັບປະກັນຜົນຜະລິດສະບຽງອາຫານຢ່າງໜັ້ນທ່ຽງ ຕອບສະໜອງຈັງຫວະການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຄວາມຕ້ອງການດ້ານສະບຽງອາຫານແຫ່ງຊາດຢ່າງພຽງພໍ (ສະເລ່ຍ 450-500 Kg/ຄົນ/ປີ), ໂດຍພື້ນຖານແມ່ນແກ້ໄຂໃຫ້ໄດ້ການຈຳລະຈອນແຈກຢາຍສະບຽງອາຫານໃຫ້ແກ່ບັນດາເຂດຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຍົກສູງລະດັບການຄັ້ງປະກັນສະບຽງອາຫານ ຂອງຄອບຄົວໃຫ້ຮັບປະກັນລະດັບພະລັງງານ 2.100- 2.300 Kcal/ຄົນ/ມື້, ສູ້ຊົນຜະລິດເຂົ້າ ຮອດທ້າຍປີ 2005 ໃຫ້ໄດ້ 2,7 ລ້ານໂຕນ.

1.2. ດ້ານປູກຝັງ:

1.2.1. ທິດທາງ

ອີງໃສ່ທິດທາງນະໂຍບາຍຂອງພັກ ແລະ ລັດ, ແຜນການພັດທະນາກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ເງື່ອນໄຂ ຄວາມສາມາດຂອງການຜະລິດ ສະນັ້ນຈຶ່ງວາງເປົ້າໝາຍສູ້ຊົນລະອຽດກ່ຽວກັບການຜະລິດສະບຽງອາຫານ ແລະ ທັນຍາຫານຄື:

- ຮອດປີ 2005: ຜົນຜະລິດສະບຽງອາຫານຄິດໄລ່ເປັນເຂົ້າເປືອກບັນລຸປະມານ 2,7 ລ້ານໂຕນ (ໃນນັ້ນ ພຶດສະບຽງ ກວມ 8-10%) ອັດຕາເພີ່ມ ສະເລ່ຍ ບັນລຸ 3,5-4,5%/ປີ.

1.2.2. ຄາດໝາຍ ແລະ ວິທີການ.

1. ເຮັດກະເສດສຸມເພື່ອຍົກຜະລິດຕະພາບເຂົ້າຕໍ່ເນື້ອທີ່ ດ້ວຍວິທີການ ແກ້ໄຂທີ່ມີຜົນທີ່ສຸດໃນປະຈຸບັນ ແມ່ນການນຳໃຊ້ແນວພັນເຂົ້າປັບປຸງທີ່ໃຫ້ຜະລິດຕະພາບສູງ ໃສ່ຝຸ່ນພຽງພໍ ແລະ ແທດເໝາະກັບພືດ. ສູ້ຊົນຍົກຜະລິດຕະພາບເຂົ້າ ສະເລ່ຍລະດູປີ ຈາກ 3,15 ໂຕນ/ຮຕ ໃນປີ 1999 ໃຫ້ໄດ້ 3,4-3,5 ໂຕນ/ຮຕ ໃນປີ 2005 ແລະ 3,6 ໂຕນ/ຮຕ ໃນປີ 2010; ລະດູແລ້ງ 4,07 ໂຕນ/ຮຕ ໃນປີ 1999 ໃຫ້ໄດ້ 4,2-4,4 ໂຕນ/ຮຕ ໃນປີ 2005 ແລະ 4,5-4,6 ໂຕນ/ຮຕ ໃນປີ 2010.
2. ເພີ່ມລະດູການ: ນຳໃຊ້ບັນດາແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອພັດທະນາຊົນລະປະທານ ເປີດກ້ວາງການຜະລິດລະດູແລ້ງ. ສຳລັບ 7 ທົ່ງພຽງໃຫຍ່ຈຸດສຸມ ການຊຸກຍູ້ການຜະລິດ ລະດູແລ້ງ ແມ່ນວິທີການສຳຄັນເພື່ອປະກອບສ່ວນຮັບປະກັນແຫຼ່ງສະບຽງອາຫານແຫ່ງຊາດຢ່າງໝັ້ນຄົງ. ສຳລັບເຂດພູດອຍ, ເພີ່ມເນື້ອທີ່ຮັບນ້ຳຊົນລະປະທານ ເພື່ອເຮັດກະເສດສຸມ ແນໃສ່ແກ້ໄຂ ການຜະລິດສະບຽງອາຫານກັບທີ່.
3. ຈຸດສຸມຂອງການຜະລິດເຂົ້າ ແມ່ນຕ້ອງເຮັດກະເສດສຸມຢູ່ 42 ເມືອງ ຂອງ 7 ທົ່ງພຽງໃຫຍ່ບ່ອນມີນ້ຳຊົນລະປະທານຮັບປະກັນຄື: ທົ່ງພຽງວຽງຈັນ, ທົ່ງປາກຊັນ, ທົ່ງເຊບັ້ງໄຟ, ທົ່ງເຊບັ້ງຫຼົງ, ທົ່ງເຊໂດນ, ທົ່ງຈຳປາສັກ, ທົ່ງພຽງອັດຕະປື ແລະ ບັນດາທົ່ງພຽງນ້ອຍຂອງແຂວງພາກເໜືອ ເຊັ່ນ: ທົ່ງເມືອງສິງ, ທົ່ງນ້ຳທາ, ທົ່ງໝາກພ້າວທ້າວ, ທົ່ງງົວແດງ, ທົ່ງບຸນເໜືອ, ທົ່ງບຸນໃຕ້, ທົ່ງເມືອງໄຊ, ທົ່ງເມືອງຮຸ່ນ, ທົ່ງເມືອງພຽງ, ທົ່ງເມືອງໄຊຍະບູລີ, ທົ່ງເມືອງປານ, ທົ່ງເມືອງຄຳ ... ພ້ອມນັ້ນ, ໃນແຕ່ລະທົ່ງຕ້ອງມີການກຳນົດເປັນເຂດຍ່ອຍສະເພາະຕາມການແບ່ງປະເພດການນຳໃຊ້ດິນທີ່ແທດເໝາະກັບແຕ່ລະພືດພັນ ແລະ ພູມອາກາດສະເພາະຂອງເຂດ.
4. ສູ້ຊົນຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ນາປີ ສະເລ່ຍປະມານ 15-17 ພັນ ເຮັກຕາ/ປີ ໄລຍະແຕ່ປີ 2001-2020 ແລະ ນາແຊງ ສະເລ່ຍ ປະມານ 8-10 ພັນເຮັກຕາ/ປີ ໃນຊ່ວງ ປີ 2001-2020. ພ້ອມນັ້ນ ຕ້ອງຍົກຜະລິດຕະພາບການຜະລິດເຂົ້າ ດ້ວຍການເຮັດກະເສດສຸມນາປີ ແລະ ນາແຊງ ບ່ອນມີນ້ຳຮັບປະກັນ, ມີການຫັນປ່ຽນນຳໃຊ້ແນວພັນປັບປຸງທີ່ໃຫ້ຜະລິດຕະພາບສູງ ກວມເຖິງ 70-80% ຂອງເນື້ອທີ່ນາ, ນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ການໃສ່ຝຸ່ນຄອກ-ຝຸ່ນຂຽວ, ຝຸ່ນບົ່ມເປັນຕົ້ນຕໍ ປະສົມກັບຝຸ່ນຊີວະພາບ ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຜະລິດຕະພາບສະເລ່ຍຢ່າງໜ້ອຍ 3-4 ໂຕນ/ຮຕ ໃນລະດູນາປີ ແລະ 4-5 ໂຕນ/ຮຕ ໃນລະດູນາແຊງ.
5. ຄົ້ນຄວ້າ ກຳນົດເຂດ, ຈັດສັນພື້ນທີ່ຜະລິດ ແລະ ລະດູການປູກສະເພາະບັນດາພືດທີ່ໃຫ້ທາດແປ້ງ, ພືດຜັກ ແລະ ໝາກໄມ້ຕ່າງໆ ໂດຍມີແຜນການ ແລະ ຄາດໝາຍສູ້ຊົນລະອຽດໃນແຕ່ລະປີ ແຕ່ນີ້ ຫາປີ 2005 ແລະ ຮອດຊຸມປີ 2010-2020, ຕົ້ນຕໍແມ່ນເລັ່ງໃສ່ເຂດເນີນສູງ, ເຂດພູດອຍ ຊຶ່ງພື້ນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໃນການເຮັດນາ ຫຼືບໍ່ເໝາະສົມໃນການປູກເຂົ້າ.

6. ຄົ້ນຄວ້າສ້າງ ແລະ ປັບປຸງຄືນສູນຜະລິດແນວພັນພືດ, ພັນສັດ, ພັນປາ ໂດຍໃຫ້ເໝາະສົມ ແລະ ຕອບສະໜອງຢ່າງພຽງພໍ ຢູ່ແຕ່ລະພາກ: ພາກໃຕ້ (ສາລະວັນ, ຈຳປາສັກ, ອັດຕະປື), ພາກກາງ (ວຽງຈັນ, ບໍລິຄຳໄຊ, ຄຳມ່ວນ, ສະຫວັນນະເຂດ) ພາກເໜືອ (ຫຼວງນ້ຳທາ, ໄຊຍະບູລີ, ອຸດົມໄຊ, ຫົວພັນ), ໃນແຕ່ລະພາກ ກໍຕ້ອງໄດ້ອີງໃສ່ສະພາບຈຸດພິເສດຂອງເຂດນິເວດວິທະຍາສະເພາະເພື່ອໃຫ້ມີແນວພັນແທດເໝາະ ແລະ ຕອບສະໜອງໃຫ້ແຂວງໃກ້ຄຽງຢ່າງພຽງພໍ. ພ້ອມນີ້ ກໍຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ລະບຽບການຄຸ້ມຄອງ, ປົກປ້ອງ ແລະ ການນຳໃຊ້ແນວພັນຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມຫຼັກວິຊາການ.
7. ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍ ການນຳໃຊ້ກົນຈັກ ການກະເສດທຸກຊັ້ນນິດ ອອກສູ່ຊົນນະບົດ ສຳລັບການບຸກເບີກເນື້ອທີ່ດິນ, ການກຽມດິນ, ຢອດເມັດ, ເກັບກ່ຽວ, ການຟາດ, ການຕາກ, ບົດສີ ແລະ ປຸງແຕ່ງ ທັງນີ້ກໍເພື່ອຍົກສະມັດຕະພາບ ຂອງການຜະລິດໃຫ້ສູງຂຶ້ນ.
8. ພ້ອມນີ້ກໍ ເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ຕິດຕາມບັນດາໂຮງງານຝຸ່ນຊີວະພາບທີ່ໄດ້ສ້າງໄປແລ້ວ ແລະ ໂຮງງານທີ່ມີແຜນຈະສ້າງໃໝ່ໃນແຕ່ລະແຂວງເຊັ່ນ: ກຳແພງນະຄອນ, ແຂວງວຽງຈັນ, ຄຳມ່ວນ, ສະຫວັນນະເຂດ, ຈຳປາສັກ ແລະ ອັດຕະປື. ຊຸກຍູ້ຕິດຕາມໂຮງງານປະສົມເຄມີທີ່ກຳລັງສ້າງໃຫ້ສາມາດຮັບໃຊ້ການຜະລິດ ທັງເປັນການທົດແທນການນຳເຂົ້າຝຸ່ນເຄມີເທື່ອລະກ້າວ.
9. ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການນຳໃຊ້ຢາປາບສັດຕູພືດແບບພື້ນເມືອງທີ່ນຳໃຊ້ວັດຖຸດິບຢູ່ພາຍໃນປະເທດເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການນຳໃຊ້ສານເຄມີລົງເທື່ອລະກ້າວ.

1.3. ດ້ານລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ

1.3.1. ທິດທາງ

- ເນັ້ນໃສ່ການລ້ຽງແບບເປັນຟາມ (ແບບອຸດສາຫະກຳ), ລ້ຽງເປັນກຸ່ມ, ລ້ຽງເປັນສະມາຄົມ ໃຫ້ສາມາດຕອບສະໜອງການບໍລິໂພກ, ມີສ່ວນແຮໄວ້ ຫຼືຕອບສະໜອງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ການສົ່ງອອກຈຳນວນນຶ່ງ.

1.3.2. ຄາດໝາຍ:

- ເຮັດໃຫ້ຝຸງສັດເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 4,5% ຕໍ່ປີ (ງົວ,ຄວາຍ,ໝູ,ໄກ່,ປາ), ຄາດໝາຍສູ້ຊົນຜະລິດຊີ້ນ, ປາ, ໄຂ່, ນົມສົດ ໃຫ້ໄດ້ທັງໝົດ 200.000 ໂຕນ ໃນປີ 2005, 310.000 ໂຕນ ໃນປີ 2010 ແລະ 570.500 ໂຕນ ໃນປີ 2020 ເພື່ອສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃນການບໍລິໂພກ ຊຶ່ງລະອຽດແຕ່ລະໄລຍະສະເລ່ຍຄື: 30 ກລ/ຄົນ/ປີ ໃນປີ 2005 ແລະ 40 ກລ/ຄົນ/ປີ ໃນປີ 2020.

1.3.3. ວິທີການ:

1. ໃນເຂດທົ່ງພຽງ ແລະ ອ້ອມຕົວເມືອງໃຫຍ່ ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດປະເພດໝູ, ສັດປີກ, ປາ ແລະ ງົວນົມ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການຫັນເປັນຟາມແບບອຸດສາຫະກຳຄົບວົງຈອນ, ແບບປະສົມປະສານ ແລະ ສົ່ງເສີມເສດຖະກິດຄອບຄົວຢ່າງແຂງແຮງເພື່ອຮັບປະກັນການສະໜອງຊີ້ນ, ປາ, ໄຂ່ ແລະ ນົມສົດ ໃຫ້ແກ່ຕົວເມືອງ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວ ດ້ວຍວິທີການເອົາໃຈໃສ່ສະໜອງແນວພັນ, ອາຫານສັດ, ສິນເຊື້ອ ແລະ ມີຄວາມສາມາດໃນການກວດກາ ແລະ ບໍລິການເຕັກນິກທີ່ຮັບປະກັນ ເພື່ອໃຫ້ກາຍເປັນການລ້ຽງສັດແບບອຸດສາຫະກຳທີ່ມີປະສິດທິຜົນເທື່ອລະກ້າວ.
2. ສະເພາະໃນເຂດຊົນນະບົດ ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດທຸກປະເພດ ຢ່າງກ້ວາງຂວາງ, ຕົ້ນຕໍແມ່ນສຸມໃສ່ການລ້ຽງສັດໃຫຍ່ (ງົວ ແລະ ຄວາຍ) ໄປສົມຄູ່ກັບການລ້ຽງສັດນ້ອຍ ແລະ ປາ ຂອງຄອບຄົວຊາວກະສິກອນທຸກຮູບແບບ ດ້ວຍການຂະຫຍາຍຕາໜ່າງສັດຕະວະແພດ ເພື່ອຮັບປະກັນສຸຂະພາບສັດລ້ຽງ, ຊຸກຍູ້ ການຜະລິດອາຫານສັດ, ຄັດເລືອກພັນທີ່ດີ, ປັບປຸງວິທີລ້ຽງເກືອ ເຮັດໃຫ້ຝູງສັດມີການຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ມີຜະລິດຕະພາບນັບມື້ສູງຂຶ້ນ ແນໃສ່ຍົກລະດັບການບໍລິໂພກທາດຊີ້ນ ແລະ ປາ ໃຫ້ໄປສົມຄູ່ກັບລະດັບການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ເພື່ອໃຫ້ແກ້ໄດ້ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພົວພັນຊາວບ້ານ.
3. ເອົາໃຈໃສ່ສົ່ງເສີມ ການລ້ຽງສັດ, ລ້ຽງປາທຸກປະເພດ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສັດນ້ຳອອກສູ່ທາງກວ້າງທົ່ວປວງຊົນ ດ້ວຍວິທີການ ປຸກລະດົມຂະບວນການສັກຢາປ້ອງກັນພະຍຸພະຍາດສັດ, ສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍ ຕາໜ່າງປ້ອງກັນພະຍາດສັດຢູ່ແຕ່ລະບ້ານ, ເຮັດແນວໃດຮອດທ້າຍປີ 2005 ໃຫ້ມີອາສາສະມັກລ້ຽງສັດ-ສັດຕະວະແພດປະຈຳຝູງທຸກໆບ້ານ, ປຸກລະດົມຂົນຂວາຍໃຫ້ປະຊາຊົນຊື້ຢາວັກຊີນປ້ອງກັນພະຍາດສັດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການສັກຢາປ້ອງກັນສັດໃຫຍ່ ງົວ-ຄວາຍ ໃຫ້ໄດ້ເຖິງ 60-70% ຂອງຝູງສັດ, ກ້າວຂຶ້ນຄວບຄຸມໂລກລະບາດສັດໃຫຍ່ ໃນບາງເຂດ; ຂະຫຍາຍຄອບຄົວແບບດ້ານລ້ຽງສັດ ແລະ ລ້ຽງປາອອກສູ່ທາງກວ້າງ ໂດຍຖືເອົາວຽກງານ 4 ຮັບປະກັນ ໄປພ້ອມໆກັນ ຄື: ຮັບປະກັນດ້ານອາຫານ, ນ້ຳ, ແນວພັນ, ແລະ ການລ້ຽງດູສັກຢາປ້ອງກັນພະຍາດສັດ. ເອົາໃຈໃສ່ສົ່ງເສີມເຕັກນິກການຜະລິດກ້ອນແຮ່ທາດອາຫານເສີມ, ການເກັບມ້ຽນ ແລະ ປຸງແຕ່ງເຟືອງ, ການປູກຫຍ້າສວນຄົວ, ການປູກຕົ້ນໄມ້ພືດອາຫານສັດ, ການປຸງແຕ່ງເສດເຫຼືອຂອງການປູກຝັງ ແລະ ເສດເຫຼືອຂອງອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ທີ່ຫາໄດ້ກັບທີ່ ເພື່ອເສີມໃຫ້ແກ່ສັດລ້ຽງ; ສົ່ງເສີມເຕັກນິກການເຮັດນ້ຳຂຽວ ເພື່ອລ້ຽງປາໃນໜອງ, ສົ່ງເສີມການລ້ຽງປາໃນບຶງ, ທາມ ແລະ ນາເຂົ້າ, ປຸກລະດົມຊຸກຍູ້ການຈັດຕັ້ງເປັນກຸ່ມ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ, ເພື່ອກຽມຮັບເອົາເຕັກນິກໃໝ່, ບົດຮຽນໃນການຄຸ້ມຄອງ ສິນເຊື້ອຊົນນະບົດ ແລະ ລະບົບຕະຫລາດ ເພື່ອຂະຫຍາຍການຜະລິດ, ຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ໃນທົ່ວຊົນນະບົດໃຫ້ນັບມື້ດີຂຶ້ນ.

4. ສຳລັບເຂດພູດອຍ ຕ້ອງໄດ້ສົ່ງເສີມການເຮັດການກະເສດ ຮອບດ້ານເຊັ່ນ ການປູກຝັງ-ລ້ຽງສັດ- ປ່າໄມ້ (Agro-forestry) ໂດຍຕິດພັນກັບການຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມ ແລະ ນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໄດ້ຍາວນານ.

1.4. ບັນດາໂຄງການຕົ້ນຕໍ:

1. ໂຄງການຊີ້ນຳເຮັດກະເສດສຸມຜະລິດເຂົ້າ ແລະ ຫັນປ່ຽນລະດູການ ຢູ່ 7 ທົ່ງພຽງຈຸດສຸມ
2. ສ້າງໂຄງການຕົວແບບກ່ຽວກັບການຄ້ຳປະກັນສະບຽງອາຫານຂັ້ນຊຸມຊົນ,
3. ໂຄງການຂະຫຍາຍການຜະລິດສະບຽງອາຫານຢູ່ບາງທົ່ງພຽງນ້ອຍເຂດພູດອຍ,
4. ໂຄງການແບ່ງເຂດນິເວດວິທະຍາທົ່ວປະເທດ,
5. ໂຄງການຕີລາຄາແຫຼ່ງດິນ ທີ່ສາມາດຂຸດຄົ້ນເພື່ອເຮັດການຜະລິດກະສິກຳ,
6. ໂຄງການຂະຫຍາຍແນວພັນສາລີລູກປະສົມເພື່ອປູກສະໜອງໃຫ້ແກ່ໂຮງງານຜະລິດອາຫານສັດ,
7. ໂຄງການພັດທະນາເຂດປູກຝັກເປັນອາຫານທີ່ມີຄຸນນະພາບສູງ,
8. ໂຄງການຂະຫຍາຍໄມ້ໃຫ້ໝາກເປັນສິນຄ້າ,
9. ໂຄງການກຳນົດແຜນສັງລວມ ແລະ ຊີ້ນຳການຜະລິດເຂົ້າສົ່ງອອກ,
10. ໂຄງການພັດທະນາກະສິກຳ ແລະ ການຈັດວາງພື້ນລະເມືອງ ລຽບຕາມເສັ້ນທາງ ເລກທີ 18,
11. ໂຄງການສ້າງຕົວແບບການຜະລິດຢູ່ເທິງດິນຄ້ອຍຊັນ ເຂດຊາຍແດນ,
12. ໂຄງການເພີ່ມທະວີການຈັດຕັ້ງ ແລະ ຮູບແບບການເຄື່ອນໄຫວສົ່ງເສີມຊາວນາ(ສ້າງບຸກຄະລາກອນ),
13. ໂຄງການຊີ້ນຳການຄັດເລືອກແນວພັນສັດ ຢູ່ເຂດພູດອຍ,
14. ໂຄງການຊຸກຍູ້ການຂະຫຍາຍການລ້ຽງປາຂອງຄອບຄົວ,
15. ໂຄງການເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດຄົ້ນຄວ້າບັນດາລະບົບຄົ້ນຄວ້າກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້,
16. ໂຄງການກຳນົດແຜນສັງລວມລະບົບສາງສະສົມ,
17. ໂຄງການປັບປຸງລະບົບແຫຼ່ງຂ່າວຂໍ້ມູນການຕະຫຼາດກະສິກຳ,
18. ໂຄງການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຜົນຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້,
19. ໂຄງການສ້າງຕົວແບບການປັບປຸງດ້ານໂພສະນາການ ຢູ່ບາງເມືອງຈຸດສຸມ,
20. ໂຄງການປັບປຸງສູນກວດສອບສະພາບສັດແຫ່ງຊາດ,
21. ໂຄງການຄວບຄຸມ ແລະ ວິໄຈອາຫານສັດ,
22. ໂຄງການປັບປຸງ ແລະ ສົ່ງເສີມ ການປະມົງນ້ຳຈືດ ແລະ
23. ໂຄງການປັບປຸງສູນຜະລິດງົວພັນຊີ້ນ ແລະ ງົວພັນນົມ ຢູ່ ພາກເໜືອ, ພາກກາງ ແລະ ພາກໃຕ້.

2. ແຜນງານສົ່ງເສີມຜະລິດເປັນສິນຄ້າ:

2.1. ຈຸດປະສົງ ແລະ ລະດັບຄາດໝາຍ:

ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ ໃສ່ການຜະລິດ ເປັນສິນຄ້າ ແມ່ນມີຈຸດປະສົງ ດ້ານໜຶ່ງ ແນໃສ່ການສະໜອງສິນຄ້າທີ່ເປັນວັດຖຸດິບປ້ອນໂຮງງານ : ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ສິນຄ້າສຳລັບການຊົມໃຊ້ ໃຫ້ພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕະຫຼາດ ພາຍໃນປະເທດ ແລະ ສົ່ງເສີມໃຫ້ມີສິນຄ້າກະສິກຳສົ່ງອອກຕ່າງປະເທດ. ອີກດ້ານໜຶ່ງ ກໍແມ່ນເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂ ໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ມີວຽກເຮັດງານທຳຕະຫຼອດປີ, ມີລາຍໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ເພື່ອຍົກລະດັບຊີວິດການເປັນຢູ່ໃຫ້ນັບມື້ນັບດີຂຶ້ນ.

ດັ່ງໜ້າປະຕິບັດແຜນງານຜະລິດເປັນສິນຄ້າໃຊ້ສອຍພາຍໃນ ໃຫ້ຕອບສະໜອງໄດ້ຢ່າງພຽງພໍກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງບັນດາໂຮງງານ ປຸງແຕ່ງພາຍໃນປະເທດ ແລະ ເປັນສິນຄ້າຂາຍອອກຕ່າງປະເທດໂດຍສ້າງໃຫ້ເປັນໂຄງການຢ່າງຄົບຊຸດສຳລັບຜະລິດຕະພັນແຕ່ລະຊະນິດສິນຄ້າ ຜະລິດຕະພັນ ທາງດ້ານປ່າໄມ້, ດ້ານພືດ, ດ້ານສັດ, ດ້ານເຂົ້າ, ປູກຕົ້ນໄມ້ ເປັນສິນຄ້າ ຊຶ່ງໃນແຕ່ລະດ້ານມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

2.2. ດ້ານປູກຝັງ:

ໂດຍອີງໃສ່ເຂດສະເພາະ ແລະ ບັນດາທ່າແຮງຂອງເຂດ, ເພື່ອສົ່ງເສີມການລົງທຶນໃສ່ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ຕອບສະໜອງວັດຖຸດິບ ປ້ອນໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ, ເພື່ອການຊົມໃຊ້ພາຍໃນ ແລະ ເປັນສິນຄ້າຂາຍອອກຕ່າງປະເທດ ພຶດເປັນສິນຄ້າຕົ້ນຕໍໄດ້ແກ່: ເຂົ້າ, ສາລີ, ເຜືອກມັນ, ຖົ່ວເຫຼືອງ, ຖົ່ວຂຽວ, ຖົ່ວດິນ, ຜັກຕ່າງໆ, ອ້ອຍ, ຢາສູບ, ຝ້າຍ, ກາເຟ, ໝາກໄມ້, ໝາກງາ, ໝາກເດືອຍ, ການປູກ ມອນລ້ຽງມ້ອນຢູ່ເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂ.

2.3. ດ້ານລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ:

ແມ່ນແນໃສ່ສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດທຸກປະເພດ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ໝູ, ສັດປີກ, ສັດນ້ຳ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການຂອງປະຊາຊົນໃນຕົວເມືອງ, ນັກທ່ອງທ່ຽວ, ພູດຜ່ອນການນຳເຂົ້າເທື່ອລະກ້າວ. ສຳລັບເປັນຂາອອກໃນອານາຄົດ ແມ່ນສຸມໃສ່ປະເພດສັດໃຫຍ່ຄື : ງົວ 3% ຂອງຝຸງ ແລະ ຄວາຍ 4% ຂອງຝຸງ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍສົ່ງເສີມການຜະລິດແບບອຸດສາຫະກຳ: ໄກ່ເນື້ອ, ໄກ່ໄຂ່, ໝູພັນ, ຄາດໝາຍຜະລິດຊີ້ນ, ປາ, ໄຂ່, ນົມ ໃນແຕ່ລະໄລຍະມີຄື:

- ປີ 2020: ສັດຜ່ານ ແລະ ສົ່ງອອກ ເປັນສິນຄ້າຊາຍແດນລວມມີ: ງົວ 110.000 ໂຕ, ຄວາຍ 61.000 ໂຕ, ໝູນ້ອຍ 400.000 ໂຕ, ປາພື້ນເມືອງ 5.000 ໂຕນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກສັດ (ເຂົ້າ, ໜັງ, ກະດູກ...) 6.000 ໂຕນ.
- ປີ 2010: ສັດຜ່ານ ແລະ ສົ່ງອອກ ເປັນສິນຄ້າຊາຍແດນລວມມີ: ງົວ 58.000 ໂຕ, ຄວາຍ 49.000 ໂຕ, ໝູນ້ອຍ 200.000 ໂຕ, ປາພື້ນເມືອງ 5.000 ໂຕນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກສັດ (ເຂົ້າ, ໜັງ, ກະດູກ...) 4.000 ໂຕນ.

- ປີ 2005: ສັດຜ່ານ ແລະ ສິ່ງອອກ ເປັນສິນຄ້າຊາຍແດນລວມມີ: ງົວ 44.000 ໂຕ, ຄວາຍ 45.000 ໂຕ, ໝູນ້ອຍ 150.000 ໂຕ, ປາພື້ນເມືອງ 5.000 ໂຕນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກສັດ (ເຂົ້າ,ໜັງ,ກະດູກ..) 3.000 ໂຕນ.
- ປີ 2001: ສັດຜ່ານ ແລະ ສິ່ງອອກ ເປັນສິນຄ້າຊາຍແດນລວມມີ: ງົວ 34.000 ໂຕ, ຄວາຍ 41.000 ໂຕ, ໝູນ້ອຍ 130.000 ໂຕ, ປາພື້ນເມືອງ 3.000 ໂຕນ ແລະ ຜະລິດຕະພັນຈາກສັດ (ເຂົ້າ,ໜັງ,ກະດູກ..) 2.000 ໂຕນ.

ວຽກງານຕົ້ນຕໍ:

- ດ້ານອາຫານສັດ: ສົ່ງເສີມຂະຫຍາຍການຜະລິດອາຫານສັດຂອງໂຮງງານອາຫານສັດທ່າງ່ອນ ໃຫ້ເຕັມສະໝັດຕະພາບ (50-60 ພັນໂຕນ/ປີ), ຫັນມາຜະລິດອາຫານເຂັ້ມຊຸ້ນ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ໂຮງງານປະສົມອາຫານ ຊຶ່ງພວມສ້າງຂຶ້ນ ແລະ ກຳລັງຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຢູ່ ບາງທ້ອງຖິ່ນ: ຫົວພັນ, ໄຊຍະບູລີ, ອຸດົມໄຊ, ຫຼວງນ້ຳທາ, ຫຼວງພະບາງ, ຄຳມ່ວນ, ສະຫວັນນະເຂດ, ຈຳປາສັກ ແລະ ສາລະວັນ. ຖ້າສ້າງສຳເລັດ ຈະສາມາດປະສົມອາຫານສັດໄດ້ປະມານ 400-500 ໂຕນ/ມື້ ເພື່ອທົດແທນການນຳເຂົ້າ ແລະ ສະໜອງໃຫ້ແກ່ການລ້ຽງສັດຂອງປະຊາຊົນຢ່າງພຽງພໍ. ພ້ອມກັນນີ້ ເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມຜະລິດວັດຖຸດິບຢູ່ພາຍໃນປະເທດໃຫ້ນັບມື້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ປັບປຸງທົ່ງຫຍ້າ, ສ້າງແຫຼ່ງນ້ຳໃຫ້ສັດກິນດ້ວຍລະບົບຕ່າງໆ ເຊັ່ນ: ຊົນລະປະທານຂະໜາດນ້ອຍ, ໜອງນ້ຳ, ນ້ຳສ້າງບາດານ, ຕັນບຶງໜອງ-ຫ້ວຍຮ່ອງ ໃຫ້ສັດມີນ້ຳກິນຕະຫຼອດເວລາ.
- ດ້ານຂອດເຕັກນິກ: ເອົາໃຈໃສ່ການຄັດເລືອກແນວພັນທີ່ດີ ໃຫ້ຜະລິດຕະພາບສູງ ມີຄຸນຄ່ານິຍົມໃນການລ້ຽງ ແລະ ເຈາະຕະຫຼາດ, ສົ່ງຊົນຂະຫຍາຍຕາໜ່າງສັດຕະວະແພດລົງສູ່ບ້ານ ແລະ ຟາມລ້ຽງສັດຂອງເອກະຊົນ ເພື່ອຊ່ວຍຮັກສາປ້ອງກັນສັດໃຫ້ທັນເວລາ.
- ດ້ານການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການຕະຫຼາດ: ສົ່ງເສີມການສ້າງໂຮງງານປຸງແຕ່ງເປັນຊັ້ນ, ຜະລິດຕະພັນສັດ, ປາ ແລະ ນ້ຳປາ,ໂຮງຂາສັດ,ໂຮງຂາໄກ່;ລະບົບສາງເຢັນເກັບມ້ຽນຊັ້ນ ແລະ ໄຂ່;ໂຮງງານປຸງແຕ່ງນ້ຳນົມ ແລະ ໂຮງງານປຸງແຕ່ງເຂົ້າໜົມໄຂ່. ເອົາໃຈໃສ່ການຫຸ້ມຫໍ່ ອານາໄມ ແລະ ການເກັບຮັກສາ ເພື່ອມີຄວາມສາມາດສະໜອງຜະລິດຕະພັນທີ່ມີຄຸນນະພາບສະໜອງໃຫ້ແກ່ຕະຫຼາດພາຍໃນ ແລະ ກ້າວໄປເຖິງການສົ່ງອອກຂາຍຕ່າງປະເທດ. ປະສານສົມທົບກັບຂະແໜງການຕ່າງໆ ຄຸ້ມຄອງຝຸ່ງສັດໃຫຍ່ ແລະ ປາພື້ນເມືອງ, ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ສັດ ແລະ ປາ ມີການຂະຫຍາຍຕົວດ້ວຍດີ, ນອກຈາກນີ້ ຕ້ອງຈັດຕັ້ງດ້ານກວດກາສັດຜ່ານແດນເຂົ້າ-ອອກໃຫ້ດີ ເພື່ອກວດພະຍາດສັດເຂົ້າ-ອອກ, ຊອກເງື່ອນໄຂສະດວກທາງດ້ານເຕັກນິກເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການຄ້າຂາຍສັດ ແລະ ຜະລິດຕະພັນສັດ ຜ່ານ ສປປ ລາວ ໄປສູ່ປະເທດທີ່ສາມ ເທື່ອລະກ້າວ.

2.4. ດ້ານປ່າໄມ້

ການຂຸດຄົ້ນໄມ້ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງເພື່ອເປັນສິນຄ້າຍັງແມ່ນທ່າແຮງທີ່ສຳຄັນ ໃນຊຸມປີຜ່ານມາ ໄດ້ປະກອບສ່ວນສ້າງລາຍຮັບຮອດ 30-40 ລ້ານໂດລາ/ປີ, ໃນຊຸມປີ ຕໍ່ໜ້າ ແຕ່ລະປີ

ແຕ່ລະປີຈະມີລາຍຮັບເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ຊຶ່ງຈະໄດ້ມາຈາກການນຳໃຊ້ເຕັກນິກປຸງແຕ່ງໄມ້ທີ່ທັນສະໄໝເຂົ້າໃນການຜະລິດ, ຜະລິດຕະພັນໄມ້ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ ໃຫ້ມີມູນຄ່າເພີ່ມອອກຂາຍຕ່າງປະເທດ. ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງເດັດຂາດ ຫັນເອົາເນື້ອທີ່ປ່າຜະລິດໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ເຂົ້າສູ່ລະບົບຈັດສັນແບບຍືນຍານ, ເດັດຂາດຕ້ານທຸກຮູບການຕັດໄມ້ແບບຊະຊາຍ, ຕ້ານທ່າອ່ຽງເອື້ອຍອີງໃສ່ແຕ່ໄມ້ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ ຈາກປ່າທຳມະຊາດເປັນການສ້າງລາຍຮັບ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນງານບັນລຸຕາມຈຸດປະສົງເປົ້າໝາຍຂ້າງເທິງນັ້ນ ຕ້ອງສຸມໃສ່ 3 ວຽກງານໃຫຍ່ດັ່ງນີ້:

2.4.1. ວຽກງານສົ່ງເສີມການປູກໄມ້ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ

ວຽກງານສົ່ງເສີມປູກໄມ້ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງເປັນສິນຄ້າໃຫ້ໄດ້ 134.000 ເຮັດຕາ ໂດຍມີການກຳນົດເຂດຈຸດສຸມໃນ 7 ເຂດຍຸດທະສາດ, ສ້າງເປັນໂຄງການສະເພາະ ແລະ ມີນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມທີ່ເໝາະສົມ ໃຫ້ພາກສ່ວນເສດຖະກິດຕ່າງໆ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ, ເຮັດການຜະລິດແບບປະສົມປະສານ ປູກຝັງ-ລ້ຽງສັດ-ປ່າໄມ້ ໂດຍຕິດພັນກັບການພັດທະນາຊຸມນະບົດໄປພ້ອມໆກັນ. ກຳນົດເຂດຍຸດທະສາດການຊຸກຍູ້ ແລະ ສົ່ງເສີມການປູກໄມ້ເສດຖະກິດເປັນສິນຄ້າ, ຄາດຄະເນປູກ ສະເລ່ຍ 20.000 ຮຕ/ປີ. ໂດຍເລັ່ງໃສ່ 7 ເຂດດັ່ງນີ້:

- **ເຂດເໜືອ:** ຫຼວງນ້ຳທາ, ຜົ້ງສາລີ, ບໍ່ແກ້ວ, ອຸດົມໄຊ, ຫຼວງພະບາງ, ໄຊຍະບູລີ (ໄມ້ສັກ, ຍົມຫີນ, ໄມ້ດູ່, ແຕ້ຂ່າ, ຫາງົວ, ຈຳປາປ່າ, ກະເດົາຊ້າງ, ຂີ້ເຫຼັກ, ໄມ້ວິກ, ໄມ້ກະຖິນນະລົງ, ໄມ້ລຽງ, ຢາງພາລາ, ຍານ, ໝາກຕາວ, ໄມ້ເກດສະໜາ, ໝາກຕາວ...)
- **ເຂດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຕອນເໜືອ:** ສ່ວນນຶ່ງຂອງແຂວງໄຊຍະບູລີ ແລະ ແຂວງວຽງຈັນ (ໄມ້ສັກ, ຍົມຫີນ, ກະເດົາຊ້າງ, ໄມ້ດູ່, ຫາງົວ, ໄມ້ເກດສະໜາ, ໄມ້ວິກ, ໄມ້ກະຖິນນະລົງ....)
- **ເຂດອ່າງແມ່ນ້ຳຂອງຕອນກາງ:** ສ່ວນນຶ່ງຂອງແຂວງວຽງຈັນ, ກຳແພງນະຄອນ, ບໍລິຄຳໄຊ, ຄຳມ່ວນ ແລະ ສະຫວັນນະເຂດ. (ໄມ້ດູ່, ໄມ້ແຕ້ຂ່າ, ໄມ້ຂະຍຸງ, ໄມ້ວິກ, ໄມ້ກະຖິນນະລົງ, ໄມ້ສະໂກ, ໄມ້ຍາງ, ໝາກຕາວ, ໄມ້ເກດສະໜາ,)
- **ເຂດຊຽງຂວາງ ແລະ ຫົວພັນ:** ໄມ້ແປກ 2 ໃບ, ແປກ 3 ໃບ, ໄມ້ແປກຕ່າງປະເທດຈຳນວນນຶ່ງ, ໄມ້ໂລ່ງເລ່ງ, ໄມ້ແຄຫອມ, ໄມ້ເກດສະໜາ, ໄມ້ວິກ, ໄມ້ກະຖິນນະລົງ, ...
- **ເຂດພູດອຍພາກກາງ 1:** ສ່ວນນຶ່ງຂອງແຂວງບໍລິຄຳໄຊ ແລະ ແຂວງຄຳມ່ວນ (ໄມ້ແປກ 2 ໃບ, ໄມ້ສັກ, ໄມ້ດູ່, ໄມ້ຢາງພາລາ, ໄມ້ເກດສະໜາ, ໄມ້ວິກ, ໄມ້ກະຖິນນະລົງ...)
- **ເຂດພູດອຍພາກກາງ 2:** ສ່ວນນຶ່ງຂອງແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ສາລະວັນ (ໄມ້ແປກ 2 ໃບ, ໄມ້ດູ່, ໄມ້ສັກ, ໄມ້ຢາງພາລາ, ໄມ້ສະໂກ, ໄມ້ວິກ, ໄມ້ກະຖິນນະລົງ, ໄມ້ຢາງບົງ, ໄມ້ເກດສະໜາ...)
- **ເຂດພູພຽງດົງບໍລິເວນ:** ສ່ວນນຶ່ງຂອງແຂວງຈຳປາສັກ, ສາລະວັນ ແລະ ເຊກອງ (ໄມ້ຫາງົວ, ໄມ້ຈຳປາປ່າ ຫຼື ໄມ້ໝາກແຕກ, ຊະນິດໄມ້ຍົມ, ໄມ້ບາກດົງ, ໄມ້ແຄນ, ໄມ້

ຮາວ, ໄມ້ຊີ້, ໄມ້ກະເດົາຊ້າງ, ໄມ້ຢາງພາລາ, ໄມ້ວິກ, ໄມ້ກະຖິນນະລົງ, ໄມ້ໝາກຈອງ
ບານ, ໄມ້ຢາງບົງ, ໄມ້ເກດສະໜາ, ໝາກຈອງບານ...)

2.4.2. ສຳຫຼວດ-ວາງແຜນຈັດສັນປ່າຜະລິດ:

ສຳຫຼວດ ກວດກາ ກຳນົດເຂດປ່າຜະລິດຢູ່ແຕ່ລະແຂວງຄືນໃໝ່ ແລະ ສ້າງແຜນການ
ຈັດສັນໃຫ້ຖືກຕາມຫຼັກວິຊາການຄຸ້ມຄອງນຳໃຊ້ປ່າໄມ້ແບບຍືນຍານ ກໍຄືກົດໝາຍປ່າໄມ້ໄດ້
ກຳນົດໄວ້ ເພື່ອນຳໃຊ້ຊັບພະຍາປ່າໄມ້ໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດອັນສູງໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍຕົວ
ຂອງເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມໄປຄຸງຄູ່ກັນ.

2.4.3. ຄຸ້ມຄອງ-ດັດສິມບັນດາໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້

ຄຸ້ມຄອງ-ດັດສິມບັນດາໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໄມ້ ໃຫ້ມີຄວາມດຸ່ນດ່ຽງກັບ
ຄວາມ ສາມາດຕອບສະໜອງໄມ້ຂອງປ່າຜະລິດ ແລະ ນຳໃຊ້ໄມ້ໃຫ້ໝົດຄຸນຄ່າ.

2.5. ບັນດາໂຄງການຕົ້ນຕໍ:

2.5.1. ດ້ານປູກຝັງ:

1. ໂຄງການ ສົ່ງເສີມການຜະລິດ ແລະ ປັບປຸງຄຸນນະພາບເຂົ້າ,
2. ໂຄງການ ສົ່ງເສີມການຜະລິດກາເຟເປັນສິນຄ້າສົ່ງອອກ,
3. ໂຄງການສົ່ງເສີມການປູກພືດເປັນວັດຖຸດິບສະໜອງໃຫ້ແກ່ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງ
ແຕ່ງພາຍໃນ: ສາລີ, ອ້ອຍ, ຖົ່ວຕ່າງໆ, ພືດເສັ້ນໄຍ (ຝ້າຍ, ງົ້ວ, ບໍ່, ມອນລ້ຽງມ້ອນ...)
ພືດໃຫ້ນ້ຳມັນ, ພືດເປັນຢາ, ພືດຜັກ, ໄມ້ໃຫ້ໝາກ,

2.5.2. ດ້ານລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ:

4. ໂຄງການ ສົ່ງເສີມຟາມຂຸນງົວ,
5. ໂຄງການ ສົ່ງເສີມການລ້ຽງງົວຝຸງ,
6. ໂຄງການ ພັດທະນາໂຮງງານຂ້າສັດທັນສະໄໝ,
7. ໂຄງການ ພັດທະນາຟາມລ້ຽງປາ,
8. ໂຄງການ ປັບປຸງຜະລິດຕະພັນປາ ແລະ ລະບົບການຕະຫຼາດ,
9. ໂຄງການ ພັດທະນາປາເອ້,

2.5.3. ດ້ານປ່າໄມ້:

10. ໂຄງການສົ່ງເສີມປູກໄມ້ໃຫຍ່ໄວເພື່ອເປັນວັດຖຸດິບປ້ອນໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງ
ແຕ່ງໄມ້, ໂຮງງານເຟີນີເຈີ, ຝຸ່ນເຈ້ຍ...
11. ໂຄງການປູກໄມ້ສັກຢູ່ແຂວງພາກເໜືອ (ຫຼວງພະບາງ, ໄຊຍະບູລີ...),
12. ໂຄງການປູກໄມ້ເກດສະໜາ,
13. ໂຄງການປູກໄມ້ໂລ່ງເລ່ງ,
14. ໂຄງການປູກໄມ້ແປກ ສອງຍອຍ ແລະ ສາມຍອຍ,

15. ໂຄງການສົ່ງເສີມປູກເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ ທີ່ມີຄຸນຄ່າລາຄາແພງທາງດ້ານເສດຖະກິດ
ເຊັ່ນ: ໝາກຈອງບານ, ຢາງບົງ, ໝາກແໜ່ງ, ຫຼວາຍ, ໝາກຕາວ, ຍານ,....
16. ໂຄງການສົ່ງເສີມປູກແຕ່ງຜະລິດຕະພັນໄມ້ສຳເລັດຮູບ (ໂດຍສະເພາະໄມ້ປູກ),
17. ໂຄງການສຳຫຼວດ-ວາງແຜນຈັດສັນປ່າຜະລິດ ແລະ
18. ໂຄງການຄຸ້ມຄອງ/ດັດສົມບັນດາໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ໃຫ້ດຸ່ນດ່ຽງກັບການສະໜອງ
ໄມ້ຈາກປ່າຜະລິດ ແລະ ນຳໃຊ້ໄມ້ໃຫ້ໝົດຄຸນຄ່າ.

3. ແຜນງານຢຸດຕິຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ຈັດສັນອາຊີບຄົງທີ່:

ວຽກງານຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ດ້ວຍວິທີການມອບດິບ-ມອບປ່າ ທີ່ຕິດພັນກັບການຈັດສັນອາຊີບຄົງທີ່ນັ້ນ ແມ່ນໜຶ່ງໃນຈຳນວນ 8 ແຜນງານບູລິມະສິດຂອງລັດຖະບານ ທີ່ໄດ້ວາງອອກ ແລະ ພົວພັນເຖິງເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ, ຄວາມຊື່ນເຄີຍ ແລະ ຮີດຄອງປະເພນີ ທີ່ພົວພັນເຖິງຫຼາຍພາກສ່ວນ ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ ປະສານສົມທົບກັນຢ່າງແໜ້ນແຟ້ນ ແນໃສ່ແກ້ໄຂຄອບຄົວທີ່ຍັງທຸກຍາກ ໃຫ້ຫຼຸດລົງເທື່ອລະກ້າວ.

ເພື່ອແກ້ໄຂ ການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານໃນທ້າຍປີ 2005, ຂະແໜງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໄດ້ຈັດວາງການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ໃນປີ 2000 ອອກເປັນ 3 ລະດັບຄື:

ລະດັບທີ 1: ແຂວງທີ່ມີເນື້ອທີ່ໄຮ່ແຕ່ 10.000 ເຮັກຕາຂຶ້ນເມື່ອມີ 5 ແຂວງ ກວມເອົາເນື້ອທີ່ 89.000 ເຮັກຕາ ຄື: ແຂວງ ຫຼວງພະບາງ, ອຸດົມໄຊ, ຫຼວງນ້ຳທາ, ຜົ້ງສາລີ ແລະ ແຂວງ ຫົວພັນ ຊຶ່ງກວມເອົາ 75% ຂອງເນື້ອທີ່ໄຮ່ທັງໝົດ.

ລະດັບທີ 2: ແຂວງທີ່ມີເນື້ອທີ່ໄຮ່ ແຕ່ 3.000 ຫາ 8.700 ເຮັກຕາ ມີ 3 ແຂວງກວມເອົາເນື້ອທີ່ 16.100 ເຮັກຕາ ຄື: ແຂວງ ຊຽງຂວາງ, ສະຫວັນນະເຂດ ແລະ ແຂວງ ບໍລິຄຳໄຊ ຊຶ່ງກວມເອົາ 13% ຂອງເນື້ອທີ່ໄຮ່ທັງໝົດ.

ລະດັບທີ 3: ແຂວງທີ່ມີເນື້ອທີ່ໄຮ່ ແຕ່ 1.000 ຫາ 2.200 ເຮັກຕາ ມີ 7 ແຂວງ ກວມເອົາເນື້ອທີ່ 13.800 ເຮັກຕາ ຄື: ແຂວງ ວຽງຈັນ, ເຊກອງ, ອັດຕະປື, ສາລະວັນ, ເຂດພິເສດໄຊສົມບູນ, ບໍ່ແກ້ວ ແລະ ແຂວງຄຳມ່ວນ ຊຶ່ງກວມເອົາ 12% ຂອງເນື້ອທີ່ໄຮ່ທັງໝົດ.

3.1. ຈຸດປະສົງລວມ.

ເພື່ອຜັນຂະຫຍາຍມະຕິກອງປະໂຫຍດຄັ້ງທີ VII ຂອງພັກ ຕາມທິດທີ່ວ່າ: ຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າໃຫ້ໄດ້ໂດຍພື້ນຖານ ແລະ ຢຸດຕິການປູກຝົນໃຫ້ໄດ້ຢ່າງສົມເຊື່ອງໃນທ້າຍປີ 2005; ກ້າວໄປເຖິງຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າຢ່າງສົມເຊື່ອງໃນປີ 2010 ແລະ ປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຕົກລົງ ຂອງກອງປະຊຸມກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ທົ່ວປະເທດປະຈຳສົກປີ 2000-2001 ທີ່ໄດ້ກຳນົດກ່ຽວກັບທາງອອກ ໂດຍເລັ່ງໃສ່ ການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ການຜະລິດອື່ນໆ ເພື່ອສ້າງລາຍຮັບສູງ ແບບຍືນຍານ ສາມາດທົດແທນການເຮັດໄຮ່ໄດ້ ເຊັ່ນ: ຫັນມາເຮັດ

ນາ, ປູກພືດ ແລະ ໄມ້ໃຫ້ໝາກ, ລ້ຽງສັດ, ລ້ຽງປາ, ປູກໄມ້, ເກັບກູ້ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ ຢ່າງມີແຜນ
ການແບບຍືນຍານ, ຫັດຖະກຳ, ການປຸງແຕ່ງແບບຄົວເຮືອນ, ການຄ້າຂາຍ ແລະ ອື່ນໆ.

3.2. ຈຸດປະສົງສະເພາະ.

- ◆ ສຳຫຼວດວາງແຜນກຳນົດ ເຂດຈຸດສຸມຄືນໃໝ່ ຢ່າງມີໂຄງການລະອຽດ ແນໃສ່ຈັດສັນອາຊີບ
ຄົງທີ່ ທີ່ແທດເໝາະກັບແຕ່ລະເຂດລະບົບນິເວດ, ເສດຖະກິດສັງຄົມ.
- ◆ ສຶກສາລະບົບ ແລະ ຮູບແບບການຜະລິດ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃຫ້ຄົບຊຸດໂດຍຖືເອົາການ
ຜະລິດຕິດພັນກັບການປຸງແຕ່ງ ແລະ ການຕະຫຼາດ.
- ◆ ຊອກຫາເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ທີ່ແທດເໝາະ ເພື່ອນຳໄປຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມ ຖ່າຍທອດ ແລະ ບໍລິ
ການໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຊາວໄຮ່ ເພື່ອເພີ່ມຜະລິດຕະພາບຂຶ້ນ.

3.3. ຄາດໝາຍສູ້ຊົນ.

ແຕ່ນີ້ຮອດທ້າຍປີ 2005 ສູ້ຊົນຫຼຸດຜ່ອນເນື້ອທີ່ໄຮ່ ຈາກ 118.900 ເຮັກຕາ ລົງໃຫ້ຍັງ
ເຫຼືອ 29.400 ເຮັກຕາ ຊຶ່ງກວມເອົາ 70% ຂອງເນື້ອທີ່ໄຮ່ທັງໝົດໃນປີ 2000 ; ໃນນັ້ນ:

- ຫັນຊາວໄຮ່ ມາເຮັດນາ 18.800 ເຮັກຕາ ກົມປູກຝັງ; ກົມຊົນລະປະທານ
- ຫັນມາປູກພືດແລະປູກໄມ້ໃຫ້ໝາກ 25.900 ເຮັກຕາ ກົມປູກຝັງ; ກົມຊົນລະປະທານ
- ຫັນມາລ້ຽງສັດ 12.300 ເຮັກຕາ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ
- ຫັນມາລ້ຽງປາ 7.700 ເຮັກຕາ ກົມລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ
- ຫັນມາປູກໄມ້ 15.300 ເຮັກຕາ ກົມປ່າໄມ້
- ຈັດສັນ, ປູກ ແລະ ເກັບກູ້ເຄື່ອງປ່າ 9.500 ເຮັກຕາ. ກົມປ່າໄມ້
ຂອງດົງ

(ໝາກແໜ້ງ, ໝາກຕາວ, ໝາກຈອງ, ຫວາຍ, ໄມ້ປອ່ງ, ບໍ່ສາ, ຍານ, ໄມ້ເກດສະໜາ...)

ແຕ່ນີ້ຮອດທ້າຍປີ 2005 ສູ້ຊົນຢຸດຕິການປູກຝັ່ນ ຊຶ່ງໃນປັດຈຸບັນຍັງມີ ເນື້ອທີ່ປູກ
ປະມານ 19.000 ເຮັກຕາ ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ການຫຼຸດຜ່ອນເນື້ອທີ່ໄຮ່ ໂດຍສະເພາະ
ແມ່ນຈະເລັ່ງໃສ່ເຂດປູກຝັ່ນ ໃນບັນດາແຂວງພາກເໜືອ ໃຫ້ເປັນບຸລິມະສິດຊຶ່ງເນື້ອທີ່ດັ່ງ
ກ່າວ ແມ່ນໄດ້ນອນໃນເນື້ອທີ່ໄຮ່ ປູກເຂົ້າສ່ວນໜຶ່ງ. ມາດຕະການ ແລະ ວິທີການຫຼຸດ
ຜ່ອນໃນການປູກຝັ່ນ ແມ່ນວິທີການດຽວກັບມາດຕະການຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່.

3.4. ທິດເລັ່ງ

ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດບັນດາຄາດໝາຍດັ່ງກ່າວ, ວຽກງານຕົ້ນຕໍຈະໄດ້ສຸມໃສ່ມີຄື:

1. ຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ຊົນລະປະທານ ໃນເຂດທີ່ຮາບພຽງ ແລະ ບ່ອນທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ນາປີ ແລະ ນາແຊງ ໂດຍຖືເອົາການຍົກຜະລິດຕະພາບການຜະລິດສະບຽງອາຫານ ດ້ວຍວິທີການເຮັດກະເສດສຸມ ເພື່ອແກ້ໄຂສະບຽງອາຫານກັບທີ່.
2. ສຸມໃສ່ການປູກພືດສິນຄ້າ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ໃຫ້ໝາກ ທີ່ມີຕະຫຼາດຮອງຮັບ ຢູ່ໃນເຂດທ້ອງຖິ່ນທີ່ມີທ່າແຮງ, ປູກພືດສິນຄ້າ ຕາມເນື້ອທີ່ໄຮ່ເກົ່າ ເພື່ອປ້ອງກັນການເຊາະເຈື່ອນ ແລະ ນຳໃຊ້ດິນຢ່າງມີປະສິດທິຜົນ ແລະ ປູກຢູ່ເຂດທີ່ມີເງື່ອນໄຂ ທາງດ້ານຄົມມະນາຄົມ ແລະ ເຂດທີ່ມີເປົ້າໝາຍສ້າງໂຮງງານປຸງແຕ່ງໂດຍມີການໄລ່ລຽງປະສິດທິຜົນທາງດ້ານເສດຖະກິດ.
3. ສົ່ງເສີມການລ້ຽງປາ, ປົກປັກຮັກສາສັດນ້ຳ-ສັດປ່າ, ສົ່ງເສີມການລ້ຽງໝູ, ລ້ຽງສັດປີກ ເພື່ອຕອບສະໜອງໃຫ້ແກ່ຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານທັນຍາຫານ ແລະ ອາຫານ.
4. ສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດໃຫຍ່ ຢ່າງແຂງແຮງ ໃນພື້ນທີ່ເປົ່າຫວ່າງເຊັ່ນ: ປ່າເຫຼົ້າເຂດພູດອຍພາກເໜືອ, ທົ່ງຫຍ້າທຳມະຊາດເຂດພູພຽງ ໂດຍຖືເອົາວຽກງານ ສື່ຮັບປະກັນເປັນຂອດໃຈກາງຂອງວຽກງານລ້ຽງສັດ ຄື: ວຽກງານຮັກສາສຸກຂະພາບສັດ, ຜະລິດອາຫານສັດ, ເຕັກນິກການລ້ຽງ ແລະ ການນຳໃຊ້ແນວພັນພື້ນເມືອງທີ່ດີ ແລະ ແນວພັນປັບປຸງ.
5. ການປູກໄມ້ໃຫ້ສຸມໃສ່ເຂດຍອດນ້ຳ, ເຂດອ່າງໂຕ່ງ ທີ່ຕິດພັນກັບເຈັດທົ່ງພຽງໃຫຍ່, ເຂດປ່າສະຫງວນ ແລະ ເຂດທີ່ມີການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ຫຼາຍ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມ ເປັນຕົ້ນແມ່ນຊັບພະຍາກອນແຫຼ່ງນ້ຳ ແລະ ພ້ອມນີ້ກໍເອົາໃຈໃສ່ ປູກໄມ້ເພື່ອເປັນສິນຄ້າ ເລັ່ງໃສ່ບໍລິເວນທີ່ມີເງື່ອນໄຂທາງດ້ານຄົມມະນາຄົມ, ເສັ້ນທາງໄປຮອດໄປເຖິງ ຄື: ເລາະ ລຽບຕາມເສັ້ນທາງເລກທີ 13, ເສັ້ນທາງຊອຍຕ່າງໆ, ຕາມສາຍນ້ຳທີ່ສາມາດຂົນສົ່ງໄດ້ ແລະ ເຂດທີ່ມີເປົ້າໝາຍສ້າງຕັ້ງໂຮງງານຝຸ່ນເຈ້ຍ ຫຼື ໂຮງງານປຸງແຕ່ງໄມ້ປູກ.
6. ສຶກສາບ່ອນທີ່ມີເງື່ອນໄຂທ່າແຮງ ດ້ານເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ ເພື່ອແນໃສ່ເສີມຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປູກ ປະສົມປະສານກັບປ່າໄມ້ເຊັ່ນ: ໝາກແໜ່ງ, ຫວາຍ, ໝາກຕາວ, ໝາກຈອງບານ,...

3.5. ບັນດາໂຄງການທີ່ຈະປະຕິບັດ:

ເພື່ອເຮັດສຳເລັດບັນດາທິດທາງແຜນການ, ຕົວເລກຄາດໝາຍສູ່ຊົນ ແລະ ມາດຕະການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແຕ່ປີ 2001-2005 ຈະໄດ້ສຸມໃສ່ບັນດາໂຄງການຄືດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ໂຄງການ ຍົກລະດັບ ໃຫ້ພະນັກງານເມືອງ ໃນການວາງແຜນກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.
2. ໂຄງການ ສຶກສາ ແລະ ພັດທະນາທ່າແຮງທາງດ້ານການຕະຫຼາດຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແລະ ສືນຄ້າເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ.
3. ໂຄງການຂະຫຍາຍຕາໜ່າງສິນເຊື້ອຊົນນະບົດໄປສູ່ເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ແລະ ພູດອຍ.
4. ໂຄງການ ຈັດແບ່ງເຂດດິນ, ປ່າໄມ້ ແລະ ແຫຼ່ງນ້ຳ ເພື່ອການພັດທະນາ.
5. ໂຄງການ ສົ່ງເສີມການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແບບປະສົມປະສານ.
6. ໂຄງການ ສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດ
7. ໂຄງການສົ່ງເສີມການລ້ຽງສັດນ້ຳ, ລ້ຽງປາ.
8. ໂຄງການຈັດສັນ, ປູກ ແລະ ຂຸດຄົ້ນໄມ້ ແລະ ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງ.
9. ໂຄງການຈັດຕັ້ງກຸ່ມຜະລິດກະສິກຳແລະປ່າໄມ້ເພື່ອເພີ່ມຜົນຜະລິດກະສິກຳແລະປ່າໄມ້.
10. ໂຄງການ ປ້ອງກັນ ແລະ ປາບສັດຕູພືດ.
11. ໂຄງການຂະຫຍາຍຕາໜ່າງສັດຕະວະແພດ.
12. ໂຄງການ ປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງຄົ້ນຄວ້າທົດລອງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.
13. ໂຄງການ ກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານຂະໜາດນ້ອຍ.
14. ໂຄງການປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້.
15. ໂຄງການ ພັດທະນາກິນຈັກ ນຳໃຊ້ໃນເຂດເນີນສູງ.
16. ໂຄງການ ສົ່ງເສີມການຜະລິດແບບລະບົບຟາມ ໃນເຂດພູດອຍ.

ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງສຳລັບແຕ່ລະເມືອງນັ້ນ ຈະໄດ້ຫັນເປັນໂຄງການສະເພາະ ຂອງເມືອງ ກ່ຽວກັບວຽກງານຍຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ຍຸດຕິການປູກຝົນ ໂດຍຕິດພັນກັບການມອບດິນ-ມອບປ່າ ແລະ ຈັດສັນອາຊີບຄົງທີ່ ແລະ ມອບໃຫ້ທ້ອງຖິ່ນເປັນເຈົ້າການໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕົວຈິງ.

4. ແຜນງານຊົນລະປະທານ:

4.1. ຈຸດປະສົງ ແລະ ລະດັບຄາດໝາຍ

ຂະຫຍາຍຊົນລະປະທານແມ່ນມາດຕະການສຳຄັນນຳໜ້າເພື່ອເປີດກວ້າງເນື້ອທີ່, ເຮັດກະເສດສຸມຮອບດ້ານ, ເພີ່ມລະດູການ ທັງຮັບປະກັນຈັງຫວະການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງຜົນຜະລິດ. ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ມີນ້ຳຮັບໃຊ້ການຜະລິດ, ທົດຕໍ່ໜ້າເນື້ອທີ່ຮັບນ້ຳຊົນລະປະທານ ຕ້ອງໃຫ້ກວມເຖິງ 60% ຂອງເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້າໃນທົ່ວປະເທດ. ຄາດໝາຍຍຸດທະສາດພັດທະນາຊົນລະປະທານ ແຕ່ລະໄລຍະມີດັ່ງນີ້:

*** ແຕ່ປີ 2011 ຫາປີ 2020:**

ທັນພື້ນຖານໂຄງລ່າງການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າດ້ານຊົນລະປະທານໃຫ້ທັນສະໄໝ ໃນທຸກຮູບແບບ ແລະ ກ້ວາງໃນທົ່ວປະເທດ, ສົ່ງເສີມການຄຸ້ມຄອງນໍ້າໃຊ້ດ້ວຍກຳມະສິດຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ເລັ່ງໃສ່ຄົ້ນຄວ້ານໍ້າໃຊ້ເຕັກນິກວິທະຍາສາດທັນສະໄໝທີ່ກ້າວໜ້າຂອງໂລກ.

*** ແຕ່ປີ 2006 ຫາປີ 2010:**

ປັບປຸງ ແລະ ຂະຫຍາຍຊົນລະປະທານປວງຊົນ ແລະ ກິດຈະການຊົນລະປະທານທີ່ມີແລ້ວໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນສູງ, ສ້າງພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກການພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າດ້ານຊົນລະປະທານ ຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່. ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານການສຶກສາ ແລະ ພັດທະນາແຫຼ່ງນໍ້າ ໂດຍນໍາໃຊ້ລະບົບນໍ້າໄຫຼເອງ, ແບບຝົນທຽມ ແລະ ແບບຍຶດ, ສືບຕໍ່ທັນກຳມະສິດ ແລະ ມອບໂອນໂຄງການຊົນລະປະທານໃຫ້ປະຊາຊົນຄຸ້ມຄອງນໍາໃຊ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ຍົກສູງຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດທາງດ້ານຊົນລະກະເສດ ແລະ ສະມັດຕະພາບການນໍາໃຊ້.

*** ແຕ່ປີ 2001 ຫາປີ 2005:**

ຂະຫຍາຍຊົນລະປະທານປວງຊົນທຸກປະເພດ ຫຼາຍຂະໜາດ ຫຼາຍຮູບແບບ, ປຸກລະດົມປະຊາຊົນລົງທຶນດ້ວຍຕົນເອງ ຫຼື ກູ້ຢືມທຶນສິນເຊື້ອຈາກທະນາຄານມາສ້າງຊົນລະປະທານ ເລັ່ງໃສ່ການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ຊົນລະປະທານ ໂດຍສະເພາະແມ່ນສຸມໃສ່ບັນດາໂຄງການທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນແລ້ວໃຫ້ສາມາດນໍາໃຊ້ເຂົ້າສູ່ການຜະລິດ, ສ້າງເງື່ອນໄຂປັດໄຈ ການທັນ ແລະ ມອບໂອນກິດຈະການຊົນລະປະທານ ໃຫ້ປະຊາຊົນຄຸ້ມຄອງນໍາໃຊ້ດ້ວຍຕົນເອງເທື່ອລະກ້າວ.

ຄາດໝາຍ: ຄາດຄະເນເນື້ອທີ່ຮັບນໍ້າຊົນລະປະທານ

ຫົວໜ່ວຍ: (ພັນ ຮຕ.)

ລະດູຮັບນໍ້າ	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2010	2020
ລະດູຝົນ	280	300	320	340	360	380	550	800
ລະດູແລ້ງ	200	240	250	265	280	310	380	400
ໃນນັ້ນ:								
- ນາແຊງ	92	100	120	130	140	150	250	250

4.2. ເຂດບຸລິມະສິດ ຂອງການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ຊົນລະປະທານ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

ສຸມໃສ່ສ້າງໂຄງການຊົນລະປະທານຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດນ້ອຍ ໃນບ່ອນທີ່ມີເງື່ອນ, ສ້າງເປັນເຂດຈຸດສຸມ ແນໃສ່ແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກຂອງປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃນບ່ອນຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ຢູ່ເຂດພູດອຍ ແລະ ເຄິ່ງພູດອຍເພື່ອແກ້ໄຂສະບຽງອາຫານກັບທີ່.

ກຳນົດແຜນສັງລວມດ້ານຊົນລະປະທານ 7 ທົ່ງພຽງຈຸດສຸມ, ອອກແບບ ແລະ ກໍ່ສ້າງບັນດາໂຄງການຈຸດສຸມເຊັ່ນ: ລະບົບສະຖານີຈັກສູບນ້ຳລຽບຕາມແມ່ນ້ຳຂອງ, ຕາມສາຂາຕ່າງໆ ແລະ ບັນດາອ່າງເກັບນ້ຳ (ນ້ຳແຈ້ງ, ນ້ຳຊາຍມູນ, ບໍລິຄັນ,...).

4.3. ບັນດາໂຄງການຕົ້ນຕໍ

ເພີ່ມທະວີການລົງທຶນພື້ນຟູບັນດາກິດຈະການທີ່ມີແລ້ວ ເພື່ອຮັບປະກັນສະມັດຕະພາບໃນການທົດ ແລະ ສືບຕໍ່ ປະຕິບັດການມອບຮັບບັນດາໂຄງການຊົນລະປະທານໃຫ້ແກ່ກຸ່ມຜະລິດຄຸ້ມຄອງນໍ້າໃຊ້.

ບັນດາໂຄງການຕົ້ນຕໍ

1. ໂຄງການສຶກສາ, ສຳຫຼວດ ແລະ ອອກແບບ ຊົນລະປະທານ ໂຄງການບຸລິມະສິດຊົນລະປະທານຂະໜາດກາງ ແລະ ຂະໜາດໃຫຍ່ທີ່ຈະຕ້ອງເລັ່ງລັດສຳຫຼວດຄື: ໂຄງການທົ່ນອນໃນທົ່ງພຽງວຽງຈັນ, ຝັ່ງຊ້າຍນ້ຳງື່ມ, ທົ່ງພຽງເຊບັ້ງໄຟ, ທົ່ງພຽງເຊບັ້ງຫຼຽງ, ທົ່ງພຽງຈຳປາສັກ, ທົ່ງພຽງເຊໂດນ, ລຽບນ້ຳຂອງ (ບໍລິຄຳໄຊ, ຄຳມ່ວນ, ສະຫວັນນະເຂດ), ທົ່ງພຽງອັດຕະປື, ທົ່ງງົວແດງແຂວງບໍ່ແກ້ວ, ທົ່ງນ້ຳທາ ແຂວງຫຼວງນ້ຳທາ, ທົ່ງພຽງລຽບຕາມທາງເລກ 9, ເຂດພູພຽງບໍລິເວນ, ໄຊຍະບູລີ ແລະ ຊຽງຂວາງ.
2. ໂຄງການກໍ່ສ້າງຊົນລະປະທານ (ກໍ່ສ້າງໃໝ່, ສືບຕໍ່ກໍ່ສ້າງ, ຕິດຕັ້ງຈັກ)
3. ໂຄງການສ້ອມແປງ-ພື້ນຟູກິດຈະການຊົນລະປະທານ
4. ໂຄງການຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງນໍ້າໃຊ້ກິດຈະການຊົນລະປະທານ
5. ໂຄງການສ້າງກຳນົດໝາຍເຕັກນິກໃນວຽກງານກໍ່ສ້າງ ແລະ ຄຸ້ມຄອງນໍ້າໃຊ້ກິດຈະການຊົນລະປະທານ.
6. ໂຄງການຄຸ້ມຄອງນໍ້າໃຊ້ກິດຈະການຊົນລະປະທານ

5. ແຜນງານຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້:

ໂດຍເລີ່ມຈາກວິທີການກຳນົດໂຄງປະກອບການຜະລິດ, ໂຄງປະກອບພືດປູກ ແລະ ສັດລ້ຽງໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ, ໃນແຕ່ລະເຂດແຄ້ວນ ແລະ ແຕ່ລະເຂດນິເວດວິທະຍາ. ວຽກຄົ້ນຄວ້າ-ທົດລອງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ຈະຕ້ອງສຸມໃສ່ປັບປຸງ ແລະ ພັດທະນາບັນດາຫົວໜ່ວຍວິຊາການ ທີ່ເຮັດວຽກງານການສຳຫລວດ ສຶກສາ ແລະ ຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ.

ການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງຢູ່ບັນດາສູນສະຖານີຕ່າງໆ ແມ່ນແນໃສ່ຮັບໃຊ້ການຊຸກຍູ້ສິ່ງເສີມທີ່ມີການຕິດພັນກັບການສິ່ງເສີມ ແລະ ການຂະຫຍາຍລົງເຖິງພື້ນຖານການຜະລິດຂອງປະຊາຊົນ, ຂະຫຍາຍແນວພັນປັບປຸງເຊັ່ນ: ແນວພັນພືດ, ແນວພັນສາລີ, ຖົ່ວເຫລືອງ, ອ້ອຍ, ຝ້າຍ, ກາເຟ, ໄມ້ໃຫ້ໝາກ, ແນວພັນໄມ້ເສດຖະກິດອື່ນໆ, ແນວພັນສັດ (ງົວ, ຄວາຍ, ຫມູ, ສັດປີກ), ປາ ແລະ ສັດນ້ຳອື່ນໆ.

5.1. ຈຸດປະສົງ ແລະ ລະດັບຄາດໝາຍຂອງແຜນງານ

5.1.1. ຈຸດປະສົງ

ຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍຂອງແຜນງານສຳຫລວດຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ແມ່ນເພື່ອ:

- ແນໃສ່ສະໜອງຂໍ້ມູນດ້ານກະສິກຳແລະປ່າໄມ້ ຢ່າງຄົບຊຸດ ທີ່ຈຳເປັນສຳຫລັບ ການວາງແຜນ ຂອງອົງການມະຫາພາກ ແລະ ການລົງທຶນຂອງຫົວໜ່ວຍຈຸນລະພາກ(ທາງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ) ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ ເຮັດໃຫ້ການປະຕິບັດແຜນການພັດທະນາດ້ານກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໃຫ້ປາກົດຜົນເປັນຈິງ.
- ແນໃສ່ສະໜອງເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ໆ ຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດສະບຽງອາຫານ ແລະ ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ເອກະຊົນ, ທັງນີ້ ກໍເພື່ອເຮັດໃຫ້ສະມັດຕະພາບການຜະລິດ ກໍຄືຜົນຜະລິດແຕ່ລະດ້ານນັບມື້ນັບເພີ່ມຂຶ້ນ ສາມາດບັນລຸຕົວເລກຄາດໝາຍຜົນຜະລິດ ທີ່ກຳນົດໄວ້.

5.1.2. ຄາດໝາຍຂອງແຜນງານ

ກ. ດ້ານການສຳຫລວດ

- ສືບຕໍ່ການສຳຫລວດ ແລະ ການເກັບກຳຂໍ້ມູນສະຖິຕິ ເພື່ອຮັບໃຊ້ເປົ້າໝາຍການຜະລິດສະເພາະຢູ່ ບາງເຂດ (ດ້ານກະສິກຳ, ປ່າໄມ້, ກົນຈັກ ແລະ ຊົນລະປະທານ) ໂດຍອີງໃສ່ຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງ ແຜນການໄລຍະຍາວ, ໄລຍະກາງ ແລະ ແຜນການປະຈຳປີ.
- ສຳຫລວດ ແລະ ເກັບກຳຂໍ້ມູນ ຂອງຫ້ວຍນ້ຳລຳເຊ ບຶງໜອງ ດິນທາມ ທ່າແຮງຊັບພະຍາກອນໃນແຫລ່ງນ້ຳ (ປ່າ, ສັດນ້ຳ)... ເພື່ອການພັດທະນາແຫລ່ງນ້ຳ ຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ ຮັບໃຊ້ການຜະລິດກະສິກຳແລະປ່າໄມ້ ແລະ ກໍ່ສ້າງພື້ນຖານເສດຖະກິດອື່ນໆ.
- ສືບຕໍ່ພັດທະນາຄວາມອາດສາມາດຂອງສະຖາບັນ ຕິດພັນກັບການສ້າງບຸກຄະລາກອນເຕັກນິກວິທະຍາສາດຮັບຜິດຊອບລົງເລິກຄົ້ນຄວ້າເປັນສະເພາະດ້ານ.

ຂ. ດ້ານການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ.

ສືບຕໍ່ປັບປຸງພື້ນຖານວັດຖຸເຕັກນິກ ແລະ ບຳລຸງກໍ່ສ້າງບຸກຄະລາກອນເຕັກນິກວິທະຍາສາດ ຂອງ ບັນດາສູນ, ສະຖານີ ໃຫ້ຮັບປະກັນວຽກງານໂຄງການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ, ຂະຫຍາຍຕາໜ່າງການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ລົງໄປສູ່ພາກຕ່າງໆ ເພື່ອຕອບສະໜອງເຕັກນິກ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີໄດ້ຢ່າງເໝາະສົມ ແລະ ກ້ວາງຂວາງ.

ຄົ້ນຄວ້າແລະນຳໃຊ້ບັນດາມາດຕະການເຕັກນິກໃນການຜະລິດຜຸ່ນອົງຄະທາດຮັບໃຊ້ການປູກຝັງ ໂດຍນຳໃຊ້ທຸກແຫລ່ງຜຸ່ນ (ຜຸ່ນຄອກ, ຜຸ່ນບົມ, ຜຸ່ນຊຽວ, ເສດພືດ) ແລະ ຄຸງຄູ່ກັນນີ້ກໍຄືຄົ້ນຄວ້າຢ່າງ ເປັນລະບົບບັນດາມາດຕະການເຕັກ

ນິກນຳໃຊ້ທາດ N P K ຂອງຝຸ່ນເຄມີ ຢ່າງມີປະສິດທິຜົນສູງໂດຍສົມທົບກັບແຫລ່ງຝຸ່ນອົງຄະທາດຊະນິດຕ່າງໆ ທີ່ນຳໃຊ້ໃຫ້ຊະນິດພືດຕ່າງໆ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບສະພາບດິນໃນແຕ່ລະເຂດ.

ສືບຕໍ່ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ທົດລອງ ບັນດາແນວພັນໃໝ່ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ເພື່ອສະໜອງແນວພັນທີ່ມີຜະລິດຕະພາບສູງ, ມີລັກສະນະຄົງຕົວ, ທົນທານຕໍ່ພະຍາດ ແລະ ແທດເໝາະກັບສະພາບດິນພື້ນຖານຂອງປະເທດ, ໂດຍມີການຮ່ວມມືກັບສະຖາບັນການຄົ້ນຄວ້າຂອງຕ່າງປະເທດ ແລະ ນາໆຊາດ.

ສືບຕໍ່ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ທົດລອງ ທາງດ້ານວິທີການ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ທີ່ແທດເໝາະກັບຈຸດພິເສດຂອງແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ: ຂະຫຍາຍຢ່າງແຂງແຮງ ການທົດລອງແນວພັນໃໝ່ ແລະ ການນຳໃຊ້ແນວພັນໃໝ່ ທີ່ມີຜະລິດຕະພາບສູງອອກສູ່ເຂດຊົນນະບົດໃຫ້ໄດ້ຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ໂດຍຖືເອົາການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ ຕິດພັນກັບວຽກງານຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມ.

ດ້ານປ່າໄມ້ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ :

- + ປັບປຸງຄວາມເຂົ້າໃຈ ກ່ຽວກັບຂະບວນການໃນລະບົບນິເວດ ເພື່ອສາມາດຄຸ້ມຄອງ ຈັດສັນແບບວິທະຍາສາດຕໍ່ພື້ນທີ່ອະນຸລັກ
- + ສ້າງພື້ນຖານຄວາມຮູ້ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງຈັດສັນປ່າທຳມະຊາດ ແລະ ປ່າປູກແບບໝັ້ນຄົງຕໍ່ເນື່ອງ
- + ຫຼຸດຜ່ອນການສູນເສຍ ໃນການຂຸດຄົ້ນ ແລະ ນຳໃຊ້ໄມ້
- + ເພີ່ມທະວີຄວາມສາມາດໃນການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນປ່າໄມ້ໃຫ້ເປັນສ່ວນນຶ່ງຂອງລະບົບກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ແບບປະສົມປະສານ ໂດຍສະເພາະຢູ່ພື້ນທີ່ເນີນສູງ.

ຄົ້ນຄວ້າທົດລອງນຳໃຊ້ກົນຈັກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເພື່ອຍົກປະສິດທິຜົນຂອງການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແນໃສ່ຫັນປ່ຽນຈາກການຜະລິດແບບທຳມະຊາດໄປສູ່ການຜະລິດເປັນສິນຄ້າ ແລະ ທັນເປັນທັນສະໄຫມ.

ຄົ້ນຄວ້າດ້ານອຸຕຸນິຍົມ-ອຸທິກກະສາດ ແນໃສ່ຮັບປະກັນຄວາມຖືກຕ້ອງໃນການພະຍາກອນອາກາດ ແລະ ນ້ຳໃນໄລຍະສັ້ນ-ໄລຍະຍາວ. ຄົ້ນຄວ້າດ້ານເຄື່ອງຈັກວັດແທກອຸຕຸນິຍົມ-ອຸທິກກະສາດ ແນໃສ່ໃຫ້ມີອຸປະກອນທີ່ຜະລິດໄດ້ພາຍໃນປະເທດ.

5.2. ບັນດາໂຄງການ

5.2.1. ດ້ານການສຳຫລວດແລະນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ

1. ໂຄງການ ສຳຫລວດ, ວາງແຜນ ແລະ ຄຸ້ມຄອງນຳໃຊ້ທີ່ດິນກະສິກຳແລະປ່າໄມ້
2. ໂຄງການ ອະນຸລັກແລະປັບປຸງບຳລຸງດິນ
3. ໂຄງການ ສຳຫລວດຈັດສັນປ່າຜະລິດ
4. ໂຄງການ ສຳຫລວດປ່າສະຫງວນ

5. ໂຄງການ ສຳຫລວດຈັດຊັ້ນແຫລ່ງນຳ
6. ໂຄງການ ສຳຫລວດແລະນຳໃຊ້ທ່າແຮງຊັບພະຍາກອນໃນແຫລ່ງນຳ(ປາ, ສັດນ້ຳ)
7. ໂຄງການ ສຳຫລວດຈັດສັນແລະນຳໃຊ້ດິນບໍລິເວນນ້ຳ (ດິນທາມ)
8. ໂຄງການ ສຳຫລວດອອກແບບຊົນລະປະທານ
9. ໂຄງການ ສຳຫລວດ ແລະ ເກັບກຳຂໍ້ມູນອຸຕຸນິຍົມແລະອຸທິກກະສາດ

5.2.2. ດ້ານການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ

1. ໂຄງການ ຄົ້ນຄວ້າແນວພັນພືດ : ເຂົ້າ, ສາລີ, ຖົ່ວເຫລືອງ, ຖົ່ວດິນ, ກາເຟ, ຝ້າຍ, ບໍ່, ພືດຜັກ ແລະ ໄມ້ໃຫ້ຫມາກ
2. ໂຄງການ ຄົ້ນຄວ້າແນວພັນສັດ : ໄກ່ພື້ນເມືອງ, ເປັດ, ຫມູ່ພື້ນເມືອງ ແລະ ພັນນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ, ງົວຊີ້ນ ພັນພື້ນເມືອງ ແລະ ນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ, ງົວນົມ ພັນນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ ແລະ ຄວາຍພື້ນເມືອງ.
3. ໂຄງການ ຄົ້ນຄວ້າແນວພັນປາ ແລະ ສັດນ້ຳ: ປາພື້ນເມືອງ ແລະ ພັນນຳເຂົ້າຈາກຕ່າງປະເທດ, ກຸ້ນນ້ຳຈິດ, ກົບ, ອ່ຽນ ແລະ ປາຝາ
4. ໂຄງການ ຄົ້ນຄວ້າພັນໄມ້ : ໄມ້ໃຫຍ່ໄວ, ໄມ້ມີຄຸນຄ່າສູງ
5. ໂຄງການ ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທົດລອງນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີການຜະລິດພືດ, ສັດ, ປາ ແລະ ສັດນ້ຳ, ໄມ້
6. ໂຄງການ ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທົດລອງນຳໃຊ້ເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ການປຸງແຕ່ງ ຜະລິດຕະພັນພືດ, ສັດ, ປາ, ສັດນ້ຳ, ອາຫານສັດ ແລະ ໄມ້.

5.2.3. ດ້ານການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງນຳໃຊ້ກົນຈັກກະສິກຳແລະປ່າໄມ້:

1. ໂຄງການ ຄົ້ນຄວ້າທົດລອງນຳໃຊ້ກົນຈັກເຂົ້າໃນການຜະລິດ ເຂົ້າ, ສາລີ, ພືດຜັກ, ໄມ້ໃຫ້ຫມາກ, ສັດ, ອາຫານສັດ

5.2.4. ດ້ານການສະໜັບສະໜູນການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງ:

1. ໂຄງການ ບໍລິການຂໍ້ມູນ, ຂ່າວສານ ດ້ານການຄົ້ນຄວ້າທົດລອງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້

5.3. ປັບປຸງ ແລະ ກໍ່ສ້າງ ລະບົບ ພື້ນຖານໂຄງລ່າງດ້ານກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ທົ່ວປະເທດ:

ສູນສະຖານີ ດ້ານປູກຝັງ ແລະ ສົ່ງເສີມການກະເສດ, ສູນສະຖານີ ດ້ານ ລ້ຽງສັດ ແລະ ການປະມົງ, ສູນສະຖານີ ດ້ານ ປ່າໄມ້.

6. ແຜນງານພັດທະນາຊັບພະຍາກອນມະນຸດ:

6.1. ຈຸດປະສົງ

ໄປຄຸງຄູ່ກັບການພັດທະນາດ້ານພື້ນຖານວັດຖຸ-ເຕັກນິກ “ວຽກງານການກໍ່ສ້າງ ພະນັກງານແມ່ນມີບົດບາດສຳຄັນຕໍ່ການຕັດສິນຜົນໄດ້ຜົນເສັ້ນຂອງແນວທາງ, ສະນັ້ນ ແຕ່ໃດໆມາ ພັກ

ເຮົາຈຶ່ງຖືເປັນສຳຄັນກ່ຽວກັບວຽກງານກໍ່ສ້າງ ແລະ ບຳລຸງພະນັກງານ, ໃນຊຸມປີຕໍ່ໜ້ານີ້ ຈະຕ້ອງ ສຸມໃສ່ຍົກລະດັບຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງພະນັກງານໃຫ້ສູງຂຶ້ນທັນກັບການເລັ່ງ ທວງຂອງໜ້າທີ່ການເມືອງໃນໄລຍະໃໝ່, ທັງມີຈຳນວນພຽງພໍສຳລັບຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງ ການຂຶ້ນພື້ນຖານ”.

ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານພັດທະນາບຸກຄະລາກອນໃຫ້ ໄປຕາມທິດ ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຂະແໜງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໃນຕໍ່ໜ້າ ແລະ ໃຫ້ຮັບປະກັນໄດ້ ການເພີ່ມກຳລັງແຮງຂອງພັກ ແລະ ການຄຸ້ມຄອງຂອງລັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ພ້ອມກັນນັ້ນຍົກຄຸນນະ ພາບຂອງພະນັກງານວິຊາການຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ການກໍ່ສ້າງພະນັກງານ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໂດຍ ອີງໃສ່ພື້ນຖານບັນດາສະຖາບັນ, ໂຮງຮຽນ, ສູນຝຶກ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອເພີ່ມ ໃຫ້ທົ່ວໜ່ວຍຮາກຖານການຜະລິດທີ່ມີໃນປະຈຸບັນ ແລະ ຈະປັບປຸງໃນຕໍ່ໜ້າ ທັງພາກລັດ ແລະ ເອກະຊົນ ຕາມທິດທາງ ການປັບປຸງໂຄງປະກອບ ການຈັດຕັ້ງ ແບບກະທັດລັດ ແຕ່ໃຫ້ມີປະສິດຕິ ຜົນ.

6.2. ວຽກງານທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ປັບປຸງມີຄື:

1. ປັບປຸງ, ກໍ່ສ້າງ ແລະ ກະຈາຍພະນັກງານໃນກົງຈັກ ຂອງຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແຕ່ ສູນກາງ ຫາທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງເລກທີ 01/ນຍ ຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ຂອງໜ້າທີ່ການເມືອງໃນແຕ່ລະໄລຍະ, ຖືສຳຄັນການກໍ່ສ້າງພະນັກງານນອກລະບົບເປັນຕົ້ນ: ຄອບຄົວດົງແບບ, ອາສາສະມັກສັດຕະວະແພດບ້ານ, ອາສາສະມັກບ້ານດ້ານປູກຝັງ, ດ້ານ ລ້ຽງສັດ, ດ້ານລ້ຽງປາ, ດ້ານປ່າໄມ້, ດ້ານຊົນລະປະທານ ໃຫ້ແກ່ເຂດທີ່ມີປະຊາຊົນທຸກຍາກ ທີ່ຕິດພັນກັບການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ປູກເຂົ້າ ແລະ ເຂດປູກຝົນ ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມຂາດເຂີນພະ ນັກງານກັບທີ່ໃນສະເພາະໜ້າ ໄປພ້ອມກັບການຈັດຕັ້ງກຸ່ມການຜະລິດ, ກຸ່ມນຳໃຊ້ນ້ຳ, ກຸ່ມ ເສດຖະກິດຮ່ວມມືປະຊາຊົນ ເພື່ອເປີດກວ້າງກຳລັງການຜະລິດ, ເຮັດໃຫ້ການຜະລິດຕິດພັນ ກັບການຕະຫຼາດ ແລະ ການປຸງແຕ່ງ.
2. ເອົາໃຈໃສ່ ການສ້າງພະນັກງານ ໃນລະບົບ ຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອມີລຸ້ນສືບທອດ ໃນໄລຍະກາງ ແລະ ໄລຍະຍາວ.
3. ປັບປຸງບັນດາສະຖາບັນການສຶກສາ-ຄົ້ນຄວ້າ ດ້ານກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ທີ່ມີຢູ່ ແລະ ຈະສ້າງ ຕັ້ງຂຶ້ນອີກໃນຕໍ່ໜ້າຄື:
 - ປັບປຸງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ຫຼັກສູດ ຂອງບັນດາໂຮງຮຽນ ໃຫ້ສາມາດຕອບສະໜອງ ໄດ້ໜ້າທີ່ການເມືອງຂອງພັກໃນໄລຍະໃໝ່ ກໍຄືແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ ແລະ ແຜນພັດທະນາກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ໃນແຕ່ລະໄລຍະ ຂອງບັນດາໂຮງຮຽນກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ພາກເໜືອ ປາກເຊືອງ, ໂຮງຮຽນກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຊັ້ນກາງ ເມືອງໃໝ່ ບໍລິຄຳໄຊ, ໂຮງຮຽນກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຊັ້ນກາງ ພາກໃຕ້ ຈຳປາສັກ, ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບ

ຊັ້ນກາງຊົນລະປະທານ ທ່າງ່ອນ, ສູນຝຶກ ພາກເໜືອ ຊຽງເງິນ, ສູນຝຶກຫ້ວຍຍາງ, ນາແກ, ເຊໂປນ, ສູນຝຶກອຸຕຸ.

- ປະສານສົມທົບສ້າງແຜນການກໍ່ສ້າງພະນັກງານ ຢູ່ໃນລະດັບມະຫາວິທະຍາໄລທີ່ມີພາຍໃນປະເທດ ແລະ ສ້າງແຜນກໍ່ສ້າງພະນັກງານຊັ້ນສູງຢູ່ຕ່າງປະເທດ ເປັນແຕ່ລະໄລຍະ. ໄປຄຸງຄູ່ກັບການເອົາໃຈໃສ່ຍົກລະດັບພະນັກງານ ແລະ ຄູອາຈານຢ່າງຮອບດ້ານ ແລະ ເປັນລະບົບຕໍ່ເນື່ອງ ໂດຍຕິດພັນກັບການປັບປຸງນະໂຍບາຍທີ່ແທດເໝາະ.
- ປັບປຸງບັນດາສູນສະຖານີ ແລະ ພື້ນຖານການຜະລິດ ເພື່ອເປັນບ່ອນຝຶກອົບຮົມສ້າງພະນັກງານກັບທີ່ ເອົາໃຈໃສ່ການກໍ່ສ້າງພະນັກງານທັງໄລຍະສັ້ນ, ໄລຍະກາງ ແລະ ໄລຍະຍາວ ຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

6.3. ບັນດາໂຄງການ ແລະ ຄາດໝາຍກໍ່ສ້າງພະນັກງານ:

1. ໂຄງການຝຶກອົບຮົມ ອາສາສະມັກບ້ານ ແລະ ສ້າງຄອບຄົວຕົວແບບ ດ້ານການຜະລິດກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ ຕ່າງໆ (ນອກລະບົບ) ຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ.

ຝຶກອົບຮົມອາສາສະມັກບ້ານ ແລະ ຄອບຄົວຕົວແບບ	2001-2005	2006-2010	2011-2020
• ພາຍໃນປະເທດ	15.200 ຄົນ	16.720 ຄົນ	20.000 ຄົນ
• ຕ່າງປະເທດ	2.460 ຄົນ	2.720 ຄົນ	3.270 ຄົນ

2. ໂຄງການກໍ່ສ້າງພະນັກງານວິຊາການຮັບໃຊ້ຂະແໜງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ (ໃນລະບົບ) ຢູ່ບັນດາໂຮງຮຽນວິຊາສະເພາະຊັ້ນຕົ້ນ, ຊັ້ນກາງ ແລະ ສູນຝຶກ ທີ່ຂຶ້ນກັບກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ຄື: ໂຮງຮຽນກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ຊັ້ນກາງພາກເໜືອ, ພາກກາງ, ພາກໃຕ້, ໂຮງຮຽນວິຊາຊີບຊົນລະປະທານຊັ້ນກາງທ່າງ່ອນ, ສູນຝຶກອົບຮົມກະສິກໍາຊັ້ນຕົ້ນ ນາແກ, ສູນຝຶກອຸຕຸ, ແລະ ສູນຝຶກຢູ່ບັນດາສູນສະຖານີຕ່າງໆ. ຄາດຄະເນກໍ່ສ້າງ:

ລະດັບຊັ້ນ	2001-2005	2006-2010	2011-2020
ຊັ້ນກາງ	2.310 ຄົນ	2.660 ຄົນ	3.100 ຄົນ
ຊັ້ນຕົ້ນ	3.600 ຄົນ	3.900 ຄົນ	4.700 ຄົນ

3. ໂຄງການກໍ່ສ້າງພະນັກງານ, ຝຶກອົບຮົມວິຊາການຊັ້ນສູງ ແລະ ເໜືອຊັ້ນສູງ ຂະແໜງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້ (ໃນລະບົບ) ຢູ່ພາຍໃນ (ບັນດາໂຮງຮຽນຊັ້ນສູງທີ່ຂຶ້ນກັບກະຊວງສຶກສາ) ແລະ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ ໄລຍະ ປີ 2001-2010 ແລະ ຮອດປີ 2020:

ລະດັບຊັ້ນ	2001-2005	2006-2010	2011-2020
• ຊັ້ນສູງ	1.120 ຄົນ	1.230 ຄົນ	1.480 ຄົນ
• ປະລິນຍາຕີ	430 ຄົນ	480 ຄົນ	580 ຄົນ
• ປະລິນຍາໂທ	400 ຄົນ	450 ຄົນ	540 ຄົນ
• ປະລິນຍາເອກ	220 ຄົນ	250 ຄົນ	290 ຄົນ

IV. ບັນດາມາດຕະການ ແລະ ວຽກງານຮັບປະກັນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ:

1. ດ້ານການເມືອງ: ການຈັດຕັ້ງຮ່ຳຮຽນການເມືອງ ເຊື່ອມຊຶມແນວທາງນະໂຍບາຍຂອງພັກ ແລະ ຈັດຕັ້ງການຫັນເປັນແຜນງານລະອຽດຕົວຈິງ ມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ.
2. ດ້ານລະບຽບກົດໝາຍ: ລະບຽບກົດໝາຍແມ່ນປັດໄຈນຶ່ງ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂ ເອື້ອອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃຫ້ແກ່ການລົງທຶນຂອງທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດເຂົ້າໃນການຜະລິດໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ເຊັ່ນ: ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ໃນການຄຸ້ມຄອງນຳໃຊ້ຊັບພະຍາກອນດິນ, ນ້ຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເປັນລະບຽບອັນພື້ນຖານ ໃຫ້ແກ່ການຊຸກຍູ້ການຜະລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ດຳລັດ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ ໃນການມອບດິນ-ມອບປ່າໃຫ້ ບ້ານ ແລະ ປະຊາຊົນຄຸ້ມຄອງນຳໃຊ້ ກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢ່າງແທດເໝາະກັບຕົວຈິງ.
3. ການຫັນລົງຮາກຖານ: ຫັນລົງຮາກຖານຢ່າງແຂງແຮງ, ສ້າງແຂວງເປັນຫົວໜ່ວຍຍຸດທະສາດເມືອງເປັນຫົວໜ່ວຍແຜນການ ແລະ ງົບປະມານ, ບ້ານເປັນຫົວໜ່ວຍຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແມ່ນວຽກງານຕັດສິນໃນຕໍ່ໜ້າ ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດໃຫ້ໄດ້ຮັບໝາກຜົນ ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍຈົດເປັນເຈົ້າ ກຸ້ມຕົນເອງເພິ່ງຕົນເອງຢູ່ໃນຮາກຖານການຜະລິດ.
4. ດ້ານການປະສານສົມທົບ: ໄປຄຸງຄູ່ກັບຂອດບໍລິການທາງດ້ານເຕັກນິກວິຊາການຂອງຂະແໜງກະສິກຳ-ປ່າໄມ້, ການປະສານສົມທົບຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ: ພາກສ່ວນ ທະນາຄານ, ການຄ້າ, ພາສີ, ອຸດສາຫະກຳ ... ຈຶ່ງເປັນປັດໄຈທີ່ສຳຄັນ ໃນການສົ່ງເສີມການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນການປະສານສົມທົບໃນການສ້າງໂຄງການຮ່ວມກັນ ແລະ ການແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງລະອຽດຄັກແນ່ ໃນແຕ່ລະດ້ານເຊັ່ນ: ຂອບເຂດທີ່ຕັ້ງ, ຂັ້ນຕອນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແລະ ລະດັບຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງແຕ່ລະຂະແໜງການ.
5. ດ້ານການຕະຫຼາດ: ການຈັດຕັ້ງກຸ່ມຜູ້ຜະລິດ ຫຼື ສະມາຄົມຜູ້ຜະລິດ ແລະ ໜ່ວຍບໍລິການຫຼື ຜູ້ບໍລິການເກັບຊື້ຜົນຜະລິດ ໂດຍມີການເຮັດສັນຍາບໍລິການຜູກພັນສອງສົ້ນ ຮັບຮູ້ໂດຍອຳນາດການປົກຄອງ ຫຼື ອົງການລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເປັນການຊຸກຍູ້ ແລະ ຮັບປະກັນທາງດ້ານປະລິມານຄຸນນະພາບ ແລະ ລາຄາຂອງຜົນຜະລິດ. ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕ້ອງມີສ່ວນຮ່ວມໃນການກຳນົດນະໂຍບາຍ ທີ່ມີລັກສະນະກະຕຸກຊຸກຍູ້ ໃຫ້ມີການຂະຫຍາຍຕາໜ່າງການຕະຫຼາດ ນັບແຕ່ຂອດການຂາຍຍົກ, ຂາຍຍ່ອຍ, ຂອດການເກັບມ້ຽນ ແລະ ປຸງແຕ່ງ ລວມໄປເຖິງຂອດບໍລິການຂົນສົ່ງ ເຊັ່ນ: ການສ້າງສາຍເຢັນ, ຂະຫຍາຍໂຮງງານປຸງແຕ່ງຜະລິດຕະພັນກະສິກຳເພື່ອທົດແທນການນຳເຂົ້າ (ອາຫານສັດ, ນ້ຳມັນພືດ, ນ້ຳຕານ, ພືດຜັກ, ນ້ຳປາ, ນ້ຳສະອົວ, ແປ້ງນົວ...) ແລະ ຕະຫຼາດນັດ ຫຼື ການຄ້າຊາຍແດນ ...

6. ດ້ານການຈັດຕັ້ງການຜະລິດ: ໃຫ້ທັນປ່ຽນໄດ້ຮູບແບບການຜະລິດ ທີ່ມີລັກສະນະກະແຈກກະຈາຍ, ເອກະເທດພິໄຜພໍລາວ ດ້ວຍເຕັກນິກວິທະຍາການແບບປະຖົມປະຖານ ໄປສູ່ການຜະລິດທີ່ມີການຈັດຕັ້ງ ລວມໝູ່, ເປັນກຸ່ມ ເພື່ອດັດແປງກຳລັງການຜະລິດໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ ເຂົ້າສູ່ການຜະລິດຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໄປຄົງຄູ່ກັບ ການສົ່ງເສີມເຕັກນິກ-ເຕັກໂນໂລຊີ ອັນທັນສະໄໝ ທີ່ແທດເໝາະກັບແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ ເຂດແຄວ້ນບໍລິເວນ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ມາດຕະການທາງດ້ານບໍລິຫານກ່ຽວກັບການຈັດຕັ້ງ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ຂໍ້ກຳນົດ, ກົດລະບຽບ, ນະໂຍບາຍ ແລະ ບັນດາມາດຕະການດ້ານ: ເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ ແລະ ກົນໄກການຄຸ້ມຄອງໃໝ່ທີ່ສອດຄ່ອງ.
7. ດ້ານບຸກຄະລາກອນ: ບຸກຄະລາກອນ ກໍເປັນມາດຕະການທີ່ຕັດສິນຊີ້ຂາດຜົນສຳເລັດຂອງການປະຕິບັດແຜນການ. ການນຳໃຊ້ບຸກຄະລາກອນທີ່ມີຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ກໍຄວນໃຫ້ຕິດແທດກັບການຜະລິດຕົວຈິງໃນຂັ້ນຮາກຖານ ໄປຄົງຄູ່ກັບການປັບປຸງຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ຂອງພະນັກງານສົ່ງເສີມຂັ້ນບ້ານ, ຂັ້ນເມືອງ ແລະ ຂັ້ນແຂວງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ. ການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ການຖອດຖອນບົດຮຽນຕົວຈິງ ກັບວິຊາການປະເທດເພື່ອນບ້ານໄກ້ຄຽງ ເຊັ່ນ: ຫວຽດນາມ, ຈີນ ໃນການຜະລິດກະສິກຳ-ປ່າໄມ້ ກໍເປັນວິທີການທີ່ດີ ແລະ ເໝາະສົມ ເພາະສະພາບດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ພູມິປະເທດຄ້າຍຄຽງກັນ.
8. ດ້ານການສົ່ງເສີມ ຖ່າຍຖອດ ເຕັກນິກ-ຮູບແບບ ການຜະລິດ: ຖືເອົາການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ເຕັກນິກວິຊາການ ເປັນມາດຕະການໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນ ຂອງຂະບວນການຮຽນຮູ້ໃນການປະກອບອາຊີບດ້ານປູກຝັງ ແລະ ດ້ານລ້ຽງສັດ ຂອງຊາວກະສິກອນບັນດາເຜົ່າ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນການຍົກລະດັບເຕັກນິກເຮັດກະເສດສຸມ ປູກເຂົ້າ, ປູກພືດ, ລ້ຽງສັດ ໂດຍຜ່ານ ວິຊາການ ຂັ້ນສູນກາງ ແລະ ຂັ້ນເມືອງ, ບັນດາຄອບຄົວຕົວແບບ, ໂທລະພາບ, ວິທະຍຸ, ໜັງສືພິມ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາວກະສິກອນເຂົ້າໃຈເຖິງເຕັກນິກ ແລະ ເງື່ອນໄຂ ການຜະລິດ ແຕ່ລະຊະນິດ ໃນແຕ່ລະດູການ ແລະ ແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ.
9. ດ້ານຂາເຂົ້າກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້: ຂາເຂົ້າການຜະລິດກະສິກຳ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ: ແນວພັນ, ຝຸ່ນ, ຢາ, ນ້ຳ, ກິນຈັກກະສິກຳ ຕ້ອງຮັບປະກັນທັງດ້ານປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບ. ສະນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ສຸມທຶນຮອນໃສ່ສ້າງພື້ນຖານ ໂຮງງານຜະລິດຢູ່ພາຍໃນ ເພື່ອທົດແທນການນຳເຂົ້າ ຈາກຕ່າງປະເທດ. ສະເພາະບາງລາຍການຂາເຂົ້າກະສິກຳ ທີ່ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນສາມາດຜະລິດກຸ້ມຕົນເອງ ແລະ ຍັງມີຄວາມຈຳເປັນນຳເຂົ້າ ຕ້ອງນຳໃຊ້ຫຼາຍວິທີທີ່ເໝາະສົມ ເຊັ່ນ: ລັດ, ບໍລິສັດລັດ ແລະ ເອກະຊົນຂາເຂົ້າ-ຂາອອກ, ລາຍບຸກຄົນ, ການຄ້າຊາຍແດນ ແລະ ອື່ນໆ. ພ້ອມນີ້ກໍຄວນມີການຈັດຕັ້ງບໍລິການໃຫ້ທົ່ວເຖິງ.
10. ດ້ານທຶນຮອນ: ການຜະລິດກະສິກຳ ເປັນການຜະລິດຕາມລະດູການ, ສະນັ້ນ ການສະໜອງທາງດ້ານທຶນຮອນ ຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ທ່ວງທັນເວລາ ແລະ ຍັງຕ້ອງການໃຫ້ມີການລົງທຶນຂອງທຸກພາກສ່ວນຈຶ່ງເປັນປັດໄຈອັນຕົ້ນຕໍ ເຊັ່ນ: ທຶນຂອງປະຊາຊົນ, ທຶນເອກະຊົນ, ທຶນລວມໝູ່, ທຶນສິນ

ເຊື້ອ, ທຶນຂອງລັດ ລວມທັງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດ; ໃນນັ້ນ ຕົ້ນຕໍແມ່ນທຶນກໍ່ສ້າງພື້ນຖານໂຄງລ່າງ ແລະ ທຶນຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມວິຊາການ.

11. ດ້ານການສະໜອງທຶນສິນເຊື້ອໃນອັດຕາດອກເບ້ຍທີ່ຕ່ຳ: ຄວນອີງຕາມຈຸດພິເສດ ແລະ ລັກສະນະຂອງການຜະລິດ ພ້ອມທັງເງື່ອນໄຂສະພາບແວດລ້ອມ ເຊັ່ນ: ທີ່ຕັ້ງທາງດ້ານພູມສາດ, ຈຸດສຸມໃນການຜະລິດ ພ້ອມທັງປະເພດການຜະລິດ, ກຸ່ມເປົ້າໝາຍ ແລະ ປະເພດຂອງກິດຈະກຳ ຄືການປັບປຸງດິນໃນເຂດດິນຊຸດໂຊມ, ການສົ່ງເສີມການປູກພືດໄລຍະສັ້ນຫຼືໄລຍະຍາວ....
12. ດ້ານການກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນ: ຕ້ອງພ້ອມກັນລົງກວດກາບັນດາໂຄງການ, ໂດຍສະເພາະກິດຈະການຊົນລະປະທານທີ່ໄດ້ສ້າງໃນຊຸມປີຜ່ານມາ, ບັນດາໂຄງການທີ່ກຳລັງສ້າງ, ບັນດາໂຄງການທີ່ຜ່ານສະພາອະນຸມັດໃນແຕ່ລະໄລຍະ ໄດ້ມີຄວາມຄືບໜ້າຮອດຂັ້ນໃດແລ້ວ, ມີດ້ານດີ, ດ້ານອ່ອນ, ຂໍ້ຄົງຄ້າງ, ບົດຮຽນຖອດຖອນໄດ້ແນວໃດ. ກວດກາຄືນ ບັນດາໂຄງການທີ່ເຄີຍນຳສະເໜີ ເຂົ້າແຜນການໃນອານາຄົດ, ພ້ອມນີ້ ເອົາໃຈໃສ່ຊຸກຍູ້-ກວດກາ ແລະ ປະເມີນຜົນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການເປັນແຕ່ລະໄລຍະ ເພື່ອແກ້ບັນຫາໃຫ້ທັນສະພາບການ ແລະ ຫາຊ່ອງທາງປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

V. ການລົງທຶນສຳລັບ ໄລຍະປີ 2001-2005

ງົບປະມານທີ່ຕ້ອງການນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນແຜນການພັດທະນາກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ 5 ປີ ຄັ້ງທີ V (2001-2005) ມີຄືດັ່ງນີ້:

<u>ລວມຍອດ:</u>	<u>2.411,7 ຕື້ກີບ</u>
<u>ໃນນັ້ນ:</u> + ການລົງທຶນຂອງລັດ	<u>136,740 ຕື້ກີບ,</u>
+ ຄາດຄະເນທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ແລະ ກູ້ຢືມຈາກຕ່າງປະເທດ	<u>2.275,0 ຕື້ກີບ</u>

(ລາຍລະອຽດເບິ່ງສາລະບັນງົບປະມານຊ້ອນທ້າຍ 38)

ສຳລັບຄວາມຕ້ອງການງົບປະມານຂອງແຜນງານຢຸດຕິການຖາງປ່າເຮັດໄຮ່ ແລະ ຈັດສັນອາຊີບຄົງທີ່ ໄດ້ກວມເອົາງົບປະມານຂອງກະຊວງລົງເຮັດວຽກຊຸກຍູ້ ຕິດຕາມ ແລະ ງົບປະມານສຳລັບພັດທະນາເຂດຈຸດສຸມຕ່າງໆ ຂອງທ້ອງຖິ່ນ, ພ້ອມນີ້ຍັງໄດ້ລວມເອົາງົບປະມານ ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 27 ມິຖຸນາ 2001

ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້